

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Actio Qvinta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.

γνωσιν τῆς διλαβείας των καὶ φιλο-
χρίτων βασιλέων ὡς μηδὲν ἀγνοη-
θῆναι τῆς δρασεως ὑφ' ἕβρει τῆς ἀ-
γίας συνόδου παρὰ Ἰωάννου τελο-
μηδῶν. ὁ δὲ διλαβείατος ἐπι-
σκοπος Ἰωάννης καὶ τρίτη πρεσβη-
* ἰτακού-
σιν
δεις κλήσι, εἰ μὴ * ἀπαντήσῃ, πτω-
καῦτα ἐκ τῆς κανόνων αὐτῶ ἢ ἀγία
καὶ οἰκουμένη συνόδου ψιφίεται τὸ
ἐποφειλόμην.

Christianissimorumque impera-
torum cognitionem deducet, ne
quid ex iis illos lateat, quæ arro-
ganter in contumeliam sanctæ
Synodi, & temere gesta sunt a Io-
anne: ipsum vero reuerendissi-
mum episcopum Ioannem tertia
adhuc citatione accerferet. Quod
si tertio vocatus, adhuc non com-
paruerit, tunc demum sancta &
œcumenica Synodus Canones se-
cuta, meritam sententiam in il-
lum feret.

ΓΡΑΞΙΣ ΓΕΜΠΤΗ.

ACTIO QVINTA.

ΤΟΙΣ Μὲ πτω ὑπατεία τῆς δε-
σποτῶν ἡμῶν, Φλαυίου Θεοδο-
σίου τὸ τελοκαδέκιστον, καὶ Φλαυίου
Οὐαλιντιανου τὸ τρίτον, τῆς αἰω-
νίαν Αὐγούστου, πρὸ δέκα ἐξ Κα-
λανδῶν Αὐγούστου, τῆ αὐτῆ ἡμέρα τ'
* ἀγίας αὐτῆς συνόδου, * καδεάτων
ἐν τῆ αὐτῆ ἐκκλησία, τῆ καλουμένη
Μαρία, τῆς θεοφιλεστάτων καὶ θεο-
σεβεστάτων ἐπισκόπων. ΚΥΕΛΛΘ
ἐπίσκοπος Αλεξάνδρειας εἶπε· Τῆ
πρεσβεία τῆς ὑμετέρας ὁσίοτιτος
* σιωπῶν-
σίνος,
εὐαγγέλιον * σιωπῶντος, παρόντων ὃ
καὶ τὸ δότ' ἡμεγάλης Ρώμης ἀπεσαλ-
μῶν ληγάτων, ἡτοι τοποτηρητῶν τῶ
ἀγιωτάτου καὶ θεοφιλεστάτου ἐπι-
σκοπού Κελεστίνου, βιβλία πρεση-
γάρμην ἐγὼ τε καὶ ὁ θεοφιλεστάτος
Μέμων ἐπίσκοπος τῆς δε τῆς Εφε-
σίων μητροπόλεως, αἰτουῦτες εἰς πτω
ἀγίω καὶ οἰκουμένην ταύτην συνό-
δον κληθῆναι τὸ διλαβείατον ἐπι-
σκοπον Ἰωάννην τῆς Αντιοχείων ἐπι-
σκοπῆς, καὶ εἶδ' αὐτῶ πτω καθ' ἡ-
* χηρῶν
μῶν σιωπῶντας ἕβρει, καὶ πτω τὸ καθερέσεως ὀνόματι * πρεσβείας τολμή-
σαντας, ὡς ἐβρόντας δότολορήσασθαι, καὶ ταῖς ἐαυτῶν σιωπῶν ἀθυροσομίαις,
Concil. Tom. 5.

P O S T consulatum domino-
rum nostrorum semper Augu-
storum Flauii Theodoli XIII. &
Flauii Valentiniani III. decimo
sexto Kalendas Augusti, eodem
die, sanctissima Synodo Dei amā-
tissimorum ac piissimorum epi-
scoporum confidente in eadem il-
la ecclesia, quæ vocatur Maria,
Cyrillus Alexandria episcopus
dixit: Hesternodie sanctitate ve-
stra in hoc ipso loco confidente,
presentibus etiam legatis a ma-
gna Roma missis, videlicet san-
ctissimi piissimique episcopi Cæ-
lestini locum tenentibus, ego, &
Memnon reuerendissimus huius
Ephesinæ metropolis episcopus,
libellos obtulimus, postulantes,
vt Ioannes reuerendissimus eccle-
siæ Antiochenæ episcopus, & qui
vna cum ipso iniuriam in nos
contexuerunt, depositionisque
abuti nomine præsumpserunt,
ad sanctam hanc & œcume-
nicam Synodum accerferentur,
quo coram causam pro se dice-
rent, suæque dicacitati patro-
Kkkk

cinarentur, siue iniustas machinationes defenderent. At vestra pietas legitime & ordine omnia gerens, per reuerendissimos religiosissimosque episcopos prima & secunda citatione vocauit eos, quemadmodum fides actorum continet: illi vero, cum temeritatem suam nullis rationibus tueri, nec vllas iustæ excusationis vias inuenire possent, (nam citra vllam cunctationem ad hanc sanctam & magnam Synodum, acta sua defensuri, proculdubio accurrissent) rem fœdam, & circulatoribus ac circumforaneis dignam commiserunt. Cum enim, si quid magnæ huic Synodo palam facere voluissent, illos potius accedere modeste, & cum decoro, quod Christianos homines decet, coram exponere quæ conueniunt, responsaque audire oportuisset, ac profecto nihil obstitaret, quo minus id illis facere licuerit, (nec enim ante sanctam Synodum milites constiterunt, sicut ante illorum domos;) chartulam arrogantia, inscitiaque plenam concinnantes, eaque publice proposita, totam hanc ciuitatem non tam ad tumultuationem, quam ad incondultæ temeritatis ipsorum condemnationem cõcitarunt. Quod si eo animo hoc fecerunt, vt nos fratrum existimationem fœde commaculatam, & ab omnibus derisam cernentes, contristaremur; satis vtique contristati iam sumus: nam cum hoc egerint, sapissime derisi sunt. Si vero, vt in scripto quod proposuerunt, continetur, tamquam hæreseos Apollinarii principes nos extitisse, aut illius opinionibus imbutos quandoque fuisse, vere conuincere queunt, veniant nunc, redarguât,

ἥτοι ὁρανόμοις ἰππάρχημασι. πάν- ANNO
τα δὲ ἀκολούθως κὶ κανονικῶς ἡ ἡμε- CHRISTI
τέρα παρὰ πρὸς αὐτοὺς ἐπέβη, κέκληκεν 431.
αὐτοὺς κλησὶ παρῶτι, καὶ δὴ τότε,
ὀλιγαριθμοῖς κὶ θεοφιλεστέοις ἰστο-
σεύεσσι ἰπποκόποις, καὶ δὴ καὶ ἡ πῆ-
στις τῶν πεπερασμένων ἰσομημέ-
των ἐπέβη: ὁ δὲ τοῖς παρ' ἑω-
τῶν ἑλμήμασιν ἐκ ἔχοντες ἐφαρ-
μόσαι λόγοις, οὔτε μὲν ἰστορίας
ἀνυπόκριτοις ἰστοῖς· ἢ γὰρ δὴ ἔ-
δραμον ὀρθῶς ἰππὶ τῶν δὲ τῶν ἀγίων
καὶ μεγάλων σωόνων, οἷς ἔδρασαν
συνησόμενοι· παρῶμα πεποιήσαν
αἰχρὸν τε καὶ ἀγυρῶδες, καὶ τοῖς σὶ
ἀγροῦ πρέπον· δὲ ὅ, εἰπὼν ἐβούλον-
τό ἢ τῆ μεγάλης ταύτης σωόνου κα-
ταστῆσαι φανερόν, ἀφικέσθαι μάλ-
λον μετ' ὀλιγαριθμίας, καὶ τῆς προπούσης
χριστιανοῖς ὀλιγαριθμίας, εἰπὼν τε ἀδῶ,
καὶ ἀκοδοῦναι καὶ τοῖς μηδένος τῆ κω-
λύοντος ὄντος αὐτοῖς· οὐ γὰρ ἐσήκασι
σφαπῶνται παρὸς τῆς ἀγίας σωόνου,
καὶ δὴ κὶ ἰππὶ οἰκημάτων, σὶ οἷς ὅ-
εἰσι· χαρπὸν σωόνων, ἰστορίας τε
κὶ ἀμαθίας μεσόν, παρῶν δὲ δὲ δημο-
σίαι, πᾶσαν εἰς ἰστοῖς, μάλλον δὲ
εἰς κατὰ γνώσιν τῆς ἑαυτῶν δυσβου-
λίας διανισάντες τῶν πόλιν. εἰ μὲν
οὐδ' ἔτι πεπαρῶσαν, ἵνα λυπώ-
μθα δεωροῦντες ἀζημονοῦσαν ἰστο-
ληψιν ἀδελφῶν, κὶ γελωδῶν πα-
ρα πάντων, δεωροῦντες λελυπημέ-
θα πλάσκασι γὰρ ἔτι δὲ δὲ δὲ δὲ δὲ
λαδῶσαν. εἰ δὲ ἀληθῶς, ὡς σὶ τῶ
* ὅρ' αὐτῶν παρῶν δὲ χαρπὸν πε-
εἰχί, ὡς ἔξαρρασι ἡμᾶς τῆς Απο-
λιναελοῦ γεγονότας ἀιρέσεως, ἥτοι
τὰ ἐμείνα πεφρονηκότας πῶποτε, δι-
λέξαν ἔχουσι, καὶ νῦν ἠκέσασαι

ANNO CHRISTI 431

διελιχόμενοι αἰρέτικοις, εἰ δὴ μὴ
 ἔμελλομεν ἀπλῶς περιβεβημένοι
 ὄντες, ἐκείνοις ἐπιδοῦναι ἀνα-
 κτιστὴν ἔφη γὰρ ὁ θεὸς τῶν ὅλων κρείττος
 ὅτι μὲν ἡμεῖς ἐκ ἀπώρουτος
 ἔσται καὶ διὰ φωνῆς τῆ μακαρίου
 Δαυὶδ· καθήκοντος καὶ τῆ ἀδελ-
 φοῦ σου κατελέλει. ἡμεῖς γὰρ οὐ-
 τε τὰ Ἀπολλινάριου πεφρονήκαμεν
 πώποτε, οὔτε τὰ Ἀρείου, οὔτε τὰ Εὐ-
 νομίου, ἀλλ' ἐκ μικρᾶς ἡλικίας τὰ ἱε-
 ρὰ γράμματα μεμαθήκαμεν, καὶ
 εἰς χεῖρας πατέρων τεράμματα ὀρ-
 θοδοξῶν καὶ ἀρίων ἀναδεδειγμένων
 δὲ καὶ Ἀπολλινάριον, καὶ Ἀρείον, καὶ
 Εὐνόμιον, καὶ Μακεδόνιον, Σαβέλλ-
 λιον, Φωτίνον, Γαῦλον, καὶ Μανι-
 χαιοῦς, καὶ ἑτέραν δὲ πᾶσαν αἵρεσιν,
 καὶ ὡς ποῦτος ἐπὶ τῶν νέων
 βλασφημιῶν ἕρετων Νεστωρίου, καὶ
 τῶν τούτου κοινωνῶν καὶ ὁμόφρο-
 νων, καὶ τῶν φρονουῶν τὰ Κελε-
 στίου, ἡτοὶ Γελαζίου, οὐ πεφρονήκοτες
 τὰ ἐκείνων πώποτε οὐδὲ νῦν ἐκ με-
 τανοίας εἰς τὸ θελεῖν τὰ ὀρθὰ φρονεῖν
 ἀφίγημοι, ἀλλ' ὡς ἐφίλω, συνέ-
 δραμμένοι πῶς ὀρθοῖς καὶ ὀρθολογικοῖς
 τῆς ἐκκλησίας δόγμασι. Ἐπεὶ δὲ καὶ
 τῶν ἀπαξ πεταγμένων εἰς ἱεροσύ-
 νην, ἀληθεῖς ὁραταί, καὶ κείνα λα-
 λῶν, ἀπὸ ἴσασιν οὕτως ἔχον, καὶ
 νῦν παρακαλοῦμεν ταύτην πῶν
 μεγάλῃ καὶ ἀρίαν σὺν ὁμῶν, με-
 ταπέμψασθαι κανονικῶς αὐτῶν τῶν
 βλαβέστατον Ἰωάννην Ἀνποχέων
 ἐπίσκοπον, ὃς τῶν σὺν αὐτῶν τῶν καθ'
 ἡμῶν σιωπῶντας συκοφαντῶν ἐστὶ
 γὰρ ἀκόλουθον αὐτῶν, καὶ διάλεξιμον,
 ὡς ὄντας ἢ αἰρέτικοις ἡμαῖς δεῖξαι,
 καὶ τὰ Ἀπολλινάριου πεφρονήκοτας, κα-
 Concil. Tom. 5.

hæresi infectos esse ostendant, si
 possunt, nec verbis tantum inani-
 bus contumeliam irrogent, diui-
 nam indignationem ante mentis
 oculos habentes. Dixit namque
 vniuersorum iudex Deus : *Testis*
mendax non erit inultus. & per vo-
 cem beati Dauid : *Sedens, aduer-*
sus fratrem tuum loquebaris. Ete-
 nim nos nullo vnquam tempore
 Apollinarii, aut Arii, aut Euno-
 mii doctrinam probauimus; sed
 ab ineunte ætate sacras literas di-
 dicimus, & in sanctorum & or-
 thodoxorum patrum manibus e-
 ducati sumus: anathematizamus
 autem & Apollinariū, & Arium,
 & Eunomium, & Macedonium,
 Sabellium, Phorinum, Paulum, &
 Manichæos, & quamcumque al-
 iam hæresim, & præter hos in-
 fer nouarum blasphemiarum in-
 uentorem Nestorium, & qui ei
 communicant & consentiunt, &
 eos qui Celestii, vel Pelagii placi-
 ta sequuntur; quorum dogmata
 numquam suscepimus: neq; nunc
 per pœnitentiam mutata volun-
 tate nos recipimus ad recte sen-
 tiendum, sed, vt dixi, in rectis &
 apostolicis ecclesiæ dogmatibus
 enutriti sumus. Quoniam vero
 par est, vt illi qui in sacerdotalem
 ordinem cooptati sunt, verita-
 tis appareant studiosi, & ea quæ
 certo norunt, depromant; etiam-
 num sanctam magnamque hanc
 vestram Synodum rogamus, vt
 ipsum Ioannem reuerendissimum
 ecclesiæ Antiochenæ episcopum;
 reliquosque qui vna cum ipso ca-
 lumniam in nos composuerunt,
 canonicè citari curet: siquidem
 rationi consonum est, atque adeo
 necessarium, vt vel coram, hære-
 feos labe contaminatos, Apolli-
 narii que sectatores, vt aiunt, nos

Kkkk ij

fuisse doceant : vel certe, si venire recusant, nec confidunt probationibus, hoc ipso condemnationis sententiæ subiacent : maxime vero quia, sicut rursus ex proposita ab illis chartula constat, vanas ac futiles calumnias ad pietissimorum imperatorum aures detulerunt. Præcipue autem sanctitati vestræ summopere curæ esse decet, ne a quoquam piæ principum aures per fallaciam capiantur, cum non ignoret, sacris literis proditum esse : Nullum mendacium e lingua regi dicatur : & nullum mendacium ab ore eius egrediatur.

Prou. 24.

Sancta Synodus dixit : Et hæc quoque piissimorum sanctissimorumque episcoporum Cyrilli Alexandrini, & Memnonis Ephesini postulatio rationi consentanea est. Vnde & hoc ipso die piissimi episcopi Daniel & Commodus & Timotheus abeant, citationem secum ferentes, & admoneant reuerendissimum ecclesiæ Antiochenæ episcopum Ioannem, vna cum his, qui eiusdem cum eo criminis accusantur, vt ad obiecta respondeant. Perrexerunt autem reuerendissimi episcopi Daniel Colonia, Commodus Tripolis Lydiæ, & Timotheus Termæ Hellepontis episcopus, cum Musonio notario, huius sententiæ citationem deferentes :

Quoniam quidem sancta Synodus pacifice ea quæ Canonum sunt, discernere volens, secunda citatione reuerentiam tuam vocauit, neque tamen obedisti, vt te defenderes ob iniurias, quas intulisti, aut saltem correctionem adhiberes : propterea sancta Synodus neque tibi, neque alicui ex iis qui tecum sunt, vllam omnino

θά φασιν, ἢ γὰρ ἀνανδύοντας τὸ ἀφί-
 ξιν, καὶ ὀκνοῦντας πρὸς τοῖς ἐλέγχου,
 * αὐτῶν κατὰ γινώσκουσαι μάλιστα ὁ-
 π, καὶ δὲ πάλιν ἐν τῷ παρρησίῳ ἄρ.
 αὐτῶν χαρπῶ γέγραπται, ψυχρὰς καὶ
 ἐώλους συκοφαντίας εἰς τὰς τῆν ἕστε-
 βεσάτων βασιλέων ἐνλωόχασιν ἀ-
 κοαί. δεῖ ὃ μάλιστα ὑμῶν πλὴν οὐσίτη-
 τὰ πλείω δέσται φρονήδα, ὅτι μὴ
 ἀδολογίζουσαι παρὸς ἡνῶν τὰς ἕστε-
 βεῖς τὸ κρατουμένων ἀκοαί, εἰδῶν ὅ
 εἰρημῶν ἀφ' ἃ τὸ δέας γραφῆς μη-
 δὲν ψεύδους ἀπὸ Γλώσσης βασιλεῖ λε-
 γέστω, καὶ οὐδὲν ψεύδους ἀπὸ σῆμα-
 τος αὐτῶ οὐ μὴ ὄξειλθῃ.

Ἡ ἀγία σύνοδος εἶπεν Ἀκόλαδος
 καὶ νῦν ἡ αἰτησι τῆν θεοφιλεσάτων ἐ-
 ὀσιωτάτων ἐπισκόπων Κυρίλλου τῆς
 Ἀλεξανδρείας, καὶ Μέμνονος τῆς Ἐφε-
 σίων ὅθεν καὶ κατὰ πλὴν σήμερον ἡμέραν
 διαβαίντες θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι
 Δαμιῆλ, ἐ Κόμμοδος, καὶ Τιμόθεος
 μὲν παραναγνωστικοῦ, ἕσσησσι
 τὸ δὲ λαβέσται ἐπίσκοπον Ἰωάννην,
 ὅ τῆς Ἀντιοχείας, ἐλθόντα μὲν τῆν
 ἄμα αὐτῶ πλὴν ἀπάσιν ἕσσησσι
 τῶν πλὴν ἀπολογίαν ὡν ἐκαλουῦται
 ποιήσασται. καὶ ἀπὸ τῶν ἐ δὲ λαβέ-
 σται ἐπίσκοποι, Δαμιῆλ Κολωνίας,
 καὶ Κόμμοδος Τερμώλεως Ἀσδίας, καὶ
 Τιμόθεος * Τέρμης Ἐλλησσόντου, μὲν * ὅμοι
 Μουσανίου νόταρου, μὲν τῶ παρ-
 αναγνωστικοῦ παρὸς ὅπως

Ἐπεὶ δὲ εἰρηνικῶς τὰ τῆν κανό-
 νων βουλομένη τοπωῦν ἡ ἀγία σύνο-
 δος, διτῆ κλησὶ ἐκάλεσε πλὴν σὺν
 δὲ λαβείαν, καὶ οὐχ ἕσσησσι, ὡσε-
 ἢ συσπῶν ἐφ' οἷς ἕβουσε, ἢ διορ-
 θῶσασται. ὅπου ἕνεκεν τῶς ἡ ἀγία
 σύνοδος οὐδὲν ἐπίσκοπων συγχω-

ANNO CHRISTI 431.

ρεῖ θεοσέβειν ἕξ οικείας ἀποφάσεως, οὐδὲ ἐνὶ τῷ μὲν θεο. εἰ δὲ τῆς τρίτης ταύτης κλήσεως μὴ ὑπακούσας παρὰ γένου, τὰ τοῖς κανόσι δοκοῦντα ἐφ' ὑμῖν ὁρῶμεν.

Καὶ ἐπαυελθόντων αὐτῶν, Δαμιῆλ ἐπίσκοπος Κολωνίας εἶπε· Παρεγνόμην ὅπου θεοσεβάζει ἡ θεοσεβία ὑμῶν, τούτεστιν εἰς τὴν οικίαν τῆς θεοσεβείας τοῦ ἐπισκόπου Ἰωάννου. καὶ μήκοθεν μὲν κατέβημεν τῆς ὑποζυγίων, μὲν πολλῆς δὲ τῆς παρακλήσεως ἐδηλώσαμεν τοῖς κληρικοῖς, ὅτι παρὰ νόμους ἀποσταλέντες παρὰ τῆς ἀγίας ὑμῶν συνόδου. ἄριστον δὲ ἐκεῖ ἐστὶν Ἰσφάλιον πρεσβύτερον, ὅς ἐστι μὲν τῆς Ἀντιοχείας ἐκκλησίας, ἐκδικεῖ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει τὰ θεράματα τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας. οὗτος ἐγγύτερον ἡμῶν ἦραγε τῆς οἴκου, ἐν ᾧ μὲν ὁ θεοσεβέστατος ἐπίσκοπος Ἰωάννης, καὶ σωτὴρ ἡμῶν καλῶν τοῖς ἐπὶ χρομένοις. τοῖς ἡσραεωταῖς ὁμολογητέον χάριν διὰ τὸ ἴσως ἴσως πάντα θεοσεβέστατον ἐπίσκοπον Κόμμοδον, τῷ εἶναι ἐν τῇ πόλει αὐτῆς ἑκαδέσωτες, ἐπέχον πάντας τῶν κατ' ἡμῶν ὀριμημένων κληρικοῖς. μεμυσαμένων ἡ αὐτῶν Ἰσφαλίας, καὶ ἐτέρων κληρικῶν, κατὰ τὴν παρὰ ἡμῶν ὁ δὲ ἀρχιδιάκονος αὐτῆς τὸ μὲν ὄνομα αὐτῆς ἴσως ἴσως ἐστὶ ἡ σπανὸς ὁ ἀνθεσπος, ὑπαρχος, μικροφυῆς, ἐπιφειρόμενος χαρπῶν, ὁ θεοσφύρατος ἡμῶν ἐλεγχῶν ὅτι ἡ ἀγία συνόδος ὑμῶν ἀπέστειλε ἔπειτα, ὡς ἐπὶ δεξιάς. εἰρήκαμεν ἡμεῖς ἀπεσταλῆμεν εἰπεῖν τὰ παρὰ τῆς ἀγίας συνόδου, ἐμὴν δεξιάς ἡμεῖς ἡμεῖς χάριτι ἐκομίσασμεν, ἔπειτα ὑποδεχόμεθα χαρπῶν δὴ ἡλωμα δὲ εἰ-

episcopalem functionem ex propria sententia interea permittit. Quod si tertia hac vice vocatus non parueris, nec veneris, ea in vos decernentur, quæ a Canonibus statuta sunt.

Cum autem reuerfi essent, Daniel episcopus Coloniae dixit: Profecti sumus quo vestra pietas mandauit, hoc est, ad religiosissimi Ioannis Antiochie episcopi domum. Postquam autem procul e iumentis descendimus, multis precibus indicauimus clericis, nos a sancta vestra Synodo missos adesse. Inuenimus autem ibi stantem Asphalium ecclesie Antiochenae presbyterum, qui eiusdem ecclesie negotia Constantinopoli curare & tractare solitus est. Hic ad aedes, in quibus piissimus episcopus Ioannes commoratur, propius nos adduxit; nobisque coniunctus, irruentes prohibebat. Ceterum militibus gratias agimus. hi enim cum piissimum episcopum Commodum agnoscerent, eo quod in illius ciuitate sint constituti, omnes clericos, qui in nos impetum faciebant, represserunt. Porro posteaquam Asphalius, & alii clerici cum de nostro aduentu certiozem fecerunt, archidiaconus illius (cuius quidem nomen ignoramus: est autem hominarius pilos in barba habens, subpallidus, ac statura pusillus,) chartam secum deferens, ad nos descendit, eamque nobis offerens, dixit: Sacra Synodus hanc ad vos mittit, ut eam accipiat. Cui respondimus: Non ut scriptum aliquod a vobis suscipiamus missi sumus; sed ut sanctæ Synodi mandata renuntiemus. Etenim nullam nos schedam tulimus; neque schedam ullam admittimus: detulimus au-

tem pacificum mandatum. Rogat namque sancta Synodus, vt dominus Ioannes confessui sese adiungat, & accedat ad Synodū. Respondit archidiaconus: Expectate itaq; , vt hæc episcopo nuntiem. Rediit eo, reuersusque eandem denuo chartam nobis obtulit, hoc dicens: Neque vos ad nos mittatis, neque nos quidquam ad vos mittemus: siquidem postquam decreta nostra semel ad imperatorem detulimus, quid opus sit facto, vt ipse nobis præscribat, expectamus. Cum autem diceremus: Audite proinde sanctæ Synodi verba; confestim exiliit, dicens: Vos schedam respuistis, ego Synodi verba non ausculto. Hæc quidem ille. Ceterum Asphalio, qui nos deducebat, & Alexandro presbyteris hæc diximus: Sancta Synodus caritatis & benignitatis & pacis viscera erga dominum Ioannem abunde declarat: atque ob id præsertim, quod secundo citatus venire noluerit, ipsum a sacerdotali functione abstinere iudicauit. Hortatur autem, vt tertia hac citatione vocatus accedat, ne quid canonicum contra ipsum proferre compellatur.

Commodus Tripolis Lydiæ episcopus dixit: His consentanea, quæ piissimus & sanctissimus episcopus Daniel retulit, & nos quoque vidimus, & deponimus eadem.

Timotheus episcopus Termæ Hellepontii dixit: His consentanea, quæ piissimus & sanctissimus episcopus Daniel retulit, & nos quoque vidimus, & deponimus.

Sancta Synodus dixit: Qualem hmeis edeasameta, ketai ameta.

ριωκόν κομίσασμεν. παρακαλεί γδ ἡ ἁγία συνόδος συνεδρῶσαι κύριον Ιωάννην, & ἀπαντήσαι εἰς τὴν συνόδον. * ἀπεκρίνατο ἡμῖν ὁ ἀρχidiaconos· ἐκοῦν ἐνδέξασθε, ἵνα μὴ νύσω ταῦτα τῷ ἑπισκόπῳ. ἰσέσσεψε, κὲ ἐπαλεῖθων, πάλιν προσήγαγην ἡμῖν τὸ αὐτὸ χαρπύον, λέγων οὐτὸ μὴτε ὑμεῖς πέμπετε πρὸς ἡμᾶς, οὐτε ἡμεῖς πέμπομεν πρὸς ὑμᾶς· τύπον γδ ἐνδεχόμεθα πρὸ τῆ βασιλέως, ἐπεδήσθη ἀπαξ οὐκ ἐπὶ τῶ δέξασθε ἡμῖν ἀντιλέγασμεν. ἡμῶν δὲ ἱερικόντων, ὅτι ἐκοῦν ἀκούσατε καὶ τὰ πρὸ τῆς ἁγίας συνόδου, ἀπεπήσθη, λέγων· ἐκ ἐδέξασθε τὸ χαρπύον, ἐκ ἀκούω τὰ τῆς συνόδου. ταῦτα μὲν * ἰσέσσεψε. Ασφαλίῳ δὲ προπέμπον ἡμᾶς, καὶ Αλεξάνδρῳ, πρεσβυτέροις ἔπομεν ταῦτα· ὅτι ἡ ἁγία συνόδος τὰ ἀσπλάγνα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χρηστότητος ἑπιδείκνυσται πρὸς κύριον Ιωάννην καὶ μάστα μὲν, ἑπιστά κληθεὶς δούτερον, ἐκ ἡβουλήθη παραγγυέσθαι, * ἐδικήσασθαι αὐτὸν μηδὲν ἱεροδικὸν πρὸς αὐτὸν. τῆ δὲ τρίτῃ κλήσθη πρὸς αὐτὸν συνελεῖν, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆ κανονικόν τε καὶ αὐτὸ ἐξενεχθῆναι.

Κόμμοδος ἑπισκοπος Τεμπόλεως τῆς Λυδίας, εἶπε· Συνώδα τοῖς εἰρημένοις παρὰ τῆ θεοσεβείατου, καὶ ὁσιωτάτου ἑπισκόπου Δανιήλου, καὶ ἡμεῖς ἐδεασάμεθα, καὶ κατέλιθέμεθα τὰ αὐτά.

Τιμόθεος, ἑπισκοπος Τέρμης Ἐλλήσποντου, εἶπε· Συνώδα τοῖς εἰρημένοις παρὰ τῆ θεοσεβείατου, καὶ ὁσιωτάτου ἑπισκόπου Δανιήλου, καὶ ἡ ἁγία συνόδος εἶπεν· Ἀκολουθεῖς

ANNO CHRISTI 431.

* ἰσέσσεψε

* ἐδικήσασθαι

* ἐβίωμεν

ANNO CHRISTI 430.

κὴ νῦν ἡ ὑπόμνησις γεγνηται ὡρᾶ
τῆς θεοσεβείων ἐπισκόπων Δαμιᾶ-
λου, καὶ Κομμόδου, καὶ Τιμοθέου, καὶ
πλὴν αἰψῶν δηλωσαντων ἐφ' ἣ ἀπε-
στάλησαν, καὶ εἰς ἱερατικοὺς ἀνεγκόν-
των πλὴν γνώσιν, ὡς μηδὲν ἀγνοῖσαι
Ὁ δὲ λαβεῖσάτων ἐπισκόπων Ἰωάν-
νου τῆς δηλωθέντων, μηδὲ ἔχρησθη-
ναι ἐνὶ χρησάται εἰς ἀπολογία, πλὴν
ἀγνοιασιν περιβαλλόμενοι.

Κυρίλλος ἀρχιεπίσκοπος Ἀλε-
ξάνδρειας εἶπεν· Ἐπι παρήμι καὶ νῦν,
ἐξαίτων ἀπολογία, ἀμα τῶν δὲ λα-
βεῖσάτων ἐπισκόπων Μίμμωνι, ὑπὲρ ὧν
εἰς ἡμᾶς πεπλημμέληκε ὡρᾶ ἑστῶ
θεσμοὺς τῆς ἐκκλησίας, καὶ ὡρᾶ πᾶν-
τα λόγον, ὁ δὲ λαβεῖσάτος ἐπισκό-
πος τῆς Ἀντιοχείων Ἰωάννης. ἡ ἀγία
ὑμῶν συνέδος συνορεῖ, καὶ ἐστὶν ἐκ ἀμ-
φίβολον, ὡς εἰπερ ἐδεδιόμην ἑστῶ ὡρᾶ
αὐτῶν ἐλέγχου, ἐκ δὲ ἐχρησάμεθα ὡρᾶ
αὐτῆ παρήμια, ὡς ὡρᾶ καλέσαι καὶ
τελείη ταύτη κλήσῃ περιτραπῆσαι ἢ
μνημονοθέντα ἐλθεῖν, καὶ χρησάται
οἷς περ ἀν βούλοιο καθ' ἡμῶν λόγους.
Ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ θεσμοὺς πλάθεται ποιη-
λας, ἄλλοτε ἄλλας ἐπινοῶν ἀφορ-
μας· ὁ γὰρ ἀλοὺς νήχεται λόγους, καὶ
τὸ γεγραμμένον, ἀκόλουθόν ἐστι, πλὴν
ἀγίαν ταύτην συνέδον καὶ οἰκουμένη-
κλήν τὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δοκοῦντα
θεσμοῖς ἀποκρίνασθαι.

Ἡ ἀγία συνέδος εἶπεν· Ἐδὲ μὲν
κανονικῶς κινήσασαν πλὴν ἀγίαν ταύ-
την συνέδον ἐπὶ ταῖς ὑβρεσι ταῖς καὶ
τῆς ἀγιοπάτου καὶ θεοσεβείατου ἐπι-
σκόπου Κυρίλλου, καὶ τῆς θεοφιλε-
στάτου καὶ ὁσιωτάτου συνεπισκόπου
Μίμμωνος, ταῖς γυρομύταις παρὰ τε
τῆς δὲ λαβεῖσάτου ἐπισκόπου τῆς Ἀντιοχείων Ἰωάννου, καὶ τῆς συνῶν αὐτῶν,

oportebat, admonitionem etiam
nunc piissimi episcopi Daniel &
Commodus & Timotheus fece-
runt : causam quoque, propter
quam missi fuerant, patefecerunt,
& ad sacerdotum notitiam dedu-
xerunt, ita ut iam nihil eorum
omnium, quæ indicari debue-
rant, reuerendissimum Iohannem
fugiat, nulloque commento ad
excusationem, pratexens ignora-
tionem, vti queat.

Cyrillus Alexandria archiepi-
scopus dixit: Adsum & nunc quo-
que vna cum reuerendissimo epi-
scopo Memnone, de his quæ con-
tra Canones ecclesiasticos, om-
nemque rationem, Iohannes reue-
rendissimus Antiochiæ episcopus
in nos commisit, rationem reddi
postulans. Sancta vestra Synodus
perspicit, neque ambigere quif-
quam potest, si, ne ab ipso conuin-
ceremur, metueremus, numquã
tali nos fiducia vfuros fuisse, vt ro-
garemus, vt tertia etiam hac cita-
tione prædictus Iohannes monere-
tur accedere, quibusque vellet
rationibus contra nos vteretur.
Quoniam vero varias communi-
scitur dilaciones, alias ex aliis
occasionibus excogitans, (Captus
enim, sicut scriptum est, verbis
natat;) consequens est, hanc san-
ctam & œcumenicam Synodum
quæ ecclesiasticis sunt constituta
sanctionibus pronuntiare.

Sancta Synodus dixit: Opor-
tebat quidem sanctam hanc Syno-
dum Canonice motam propter
contumelias, quæ a Iohanne epi-
scopo Antiocheno, ceterisque qui
cum eo sunt, contra Cyrillum san-
ctissimum piissimumque episco-
pum, & Memnonem coepisco-

Iob. 11. v. 11.

pum piissimum ac beatissimum illata sunt, post tertiam hanc nostram citationem, cui nullo pacto parere, nec ad sanctæ Synodi confessum venire, nec causas, quibus inducti, contra leges & Canones ecclesiæ in talem nouitatem proruperint, exponere voluerunt, sententiam tali vecordia dignam proferre tam in ipsum, quam in reliquos consilii illius consortes. At quoniam episcopalis benignitatis munus esse putamus, leni patientique animo, quæ acciderunt, perferre; interim quidem in præsentia, iuxta ea quæ iam decreta sunt, idem Ioannes, & qui cum eo facinus hoc moliti sunt, videlicet Ioannes Damasci, Alexander Apameæ, Dexianus Seleuciæ, Alexander Hierapolis, Himerius Nicomediæ, Fritilas Heracleæ, Helladius Tarfi, Maximianus Anazarbi, Dorotheus Marcianopolis, Petrus Traianopolis, Paulus Emifenus, Polychronius ciuitatis Heracliensium, Euthierius Tyanorû, Meletius Neocæsariensis, Theodoretus Cyri, Apringius Chalcidis, Macarius maioris Laodiceæ, Zofys Esbuntis, Sallustius Coryci Ciliciæ, Hefychius Castabalæ Ciliciæ, Valentinus * Mutlublacæ, Eustathius Parnassi, Philippus Theodosianopolitanus, Daniel, Iulianus, Cyrillus, Olympius, Diogenes, Theophanes Philadelphicæ, Palladius, Traianus Augustæ, Aurelius Irenopolitanus, Musæus Arcadiopolitanus, Helladius Prolemaidis; ab ecclesiastica communionione alieni sint, nullam habentes facultatem, tamquam ex auctoritate sacerdotali, qua ali-

* Malli

μηδεμίαν έχοντες ἄδξαν, ὡς ἔξ αὐθεντίας ἱεραλικῆς, εἰς τὸ διώσασθαι ἕνας βλάπην

μὴ τὸ ζήτημα τῶν κλησίων τῶν ἁγίων
 μὴ ἡμοιοῦν, ἢ οὐδαμῶς ὑπακούσασαι
 ἡμῶν, ἕτε μὲν ἀπαντήσασιν εἰς τὸ
 συνῆδριον τῆς ἁγίας συνόδου, ἕτε μὲν
 φθῶντες κατὰ τὴν αἰτίαν, δι' αἵματι
 παρά τῶν θεσμοῦν καὶ τῶν κανόνων τῆς
 ἐκκλησίας ἐπὶ τοιοῦτον ἄρμηξιν νεω-
 τεροῦτον, ἀξίῳ τῆς βασιλείας ἡμετέρας
 ἐξενεγκεῖν κατ' αἰτίαν τε καὶ τῆς
 συνῆδου τῆς δόξης. ἵπτα ἵπτα
 σκοπῆς χριστοῦτος ἔργον εἶναι ἐλογι-
 σάμεθα, μακροθυμία βασιλείας τῆς
 γερονότα, τέως μὲν ἐπὶ τῆς ἁγίας
 καὶ τῆς ἡδὴ τετυπωμένης, ἄλλοτε
 ἔσω αὐτὸς τε ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ συνῆδου
 τῶν ἁγίων δραμα πουργήσαντες, Ἰωάννης
 Δαμασκῆ, Ἀλέξανδρος Ἀπαμείας, Δεξι-
 δωδὸς Σελδουκίας, Ἀλέξανδρος Ἱεραπό-
 λειας, Ἰμέριος Νικομηδείας, Φερίππας
 Ηρακλείας, Ἑλλάδιος Τάρτου, * Μαξιμί-
 νος Ἀναζάρβου, * Δωρόθεος Μαρκανουπό-
 λειας, Γεώργιος Τραϊανουπόλεις, Γαῦλος
 Ἐπιφανίου, Πολυχρόνιος Ἡρακλεωπό-
 λειας, Εὐθέριος Τυανών, Μελέτιος
 Νεοκαισαρείας, Θεοδώρητος Κύρου,
 Ἀπελθίος Χαλκίδος, Μακάριος Λαοδικίας
 τῆς μεγάλης, Ζώσις Εσθουῶπος, Σαλούστιος
 Κορυκου Κιλικίας, Ησύχιος Κασταβάλης
 Κιλικίας, Οὐαλεντίνος * Μελλουβλα-
 κης, Εὐστάθιος Παρνασσῶ, Φίλιππος
 Θεοδοσιουῶν, Δανιήλ, Ἰουλιανὸς
 Κύελλος, Ολύμπιος, Διογένης, Θεοφάνης
 Φιλαδελφείας, * Παλλάδιος, * Τραϊανὸς
 Αὐγούσης, * Αὐρηλιανὸς Εἰρλιουπόλεις,
 * Μισσαῖος Ἀραβῶν, καὶ Ἑλλάδιος
 Πτολεμαῖδος, τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινω-
 νίας, εἰς τὸ διώσασθαι ἕνας βλάπην

ANNO CHRISTI 431.

ANNO CHRISTI 431.

βλάβειν ἐκ ταύτης, ἢ ὠφελεῖν, ἀ-
 χεις ἀν' αὐτῶν καταγόντες, ὃ οὐ-
 κείον ὁμολογήσωσι σφάλμα· εἰδού-
 πες, ὅτι εἰ μὴ τῆτο ἐν τάξει ποιήσασιν,
 πλὴν τελείαν ἐκ τῶν κανόνων ἐφ' ἑαυ-
 τῶν ἐπιπαύσονται δόξαν. Ἐξ
 δήλου καὶ κείνου τυχεύοντος· ὅτι οὐ-
 δὲ τὰ ἤδη πρῶτον ἄρ' αὐτῶν ἀδέ-
 σμως παρὰ τῶν κανόνων ἐφ' ἕβρει
 τῶν θεοφιλεστάτων καὶ ἀγιωτάτων
 ἐπισκόπων, καὶ πρεσβυτέρων τῆς ἐκ-
 κλησίας, Κυρίλλου, καὶ Μέμνονος
 ἡγουμένων, ἰσχυρῶς ἐχρήσαντο· τὰ ἤδη καὶ
 τῆς πρῶτης διαλαληθέντα. ἀνε-
 νεχθήσεται δὲ πάντα τὰ περὶ ἁμαρ-
 τίας δισσεβέσι καὶ φιλοχρίστοις ἀ-
 κοῆς τῶν θεοφιλεστάτων βασιλέων,
 ὡς καὶ τὰς θείας ἀκοῆς γνώσιν τὰ πα-
 ρακολουθήσαντα.

quibus vel detrimentum, vel ad-
 iumentum afferre queant, donec
 seipfos condemnantes, proprium
 delictum confiteantur; id interi-
 rim pro certo habentes, nisi cele-
 riter hoc præstiterint, fore, vt
 perfectam sententiam iuxta Can-
 onum decreta incurrant. Quin
 & illud quoque certo constat,
 nempe, quæ iam ante illegitime
 contra Canones, & contumelio-
 se aduersus Cyrillum & Memno-
 nem piissimos sanctissimosque e-
 piscopos, & ecclesiæ præfides,
 machinati sunt, ea nullam firmi-
 tatem habere; quemadmodum
 nunc, & hesternæ quoque die satis
 iam declaratum est. Quæ autem
 acta sunt, ea omnia ad piissimo-
 rum, Christoque amabilium im-
 peratorum aures referentur; vt
 diuinæ cognoscant aures ea quæ
 sunt consecuta.

Ερμυλῆα τῶν ὑπογράφων.

Interpretatio subscriptionum.

Ιουβενάλιος ἐπίσκοπος Ἱεροσολύ-
 μων ὑπέγραψα.

Iuuenalis Hierosolymorum epi-
 scopus subscripsi.

Ἀρκάδιος ἐπίσκοπος, καὶ πρεσβυτέρης
 τῆς Ἀποστολικῆς καθέδρας ὑπέ-
 γραψα.

Arcadius episcopus, & apostoli-
 cæ sedis legatus subscripsi.

Προϊέκτος ἐπίσκοπος, καὶ πρεσβυ-
 τῆς τῆς Ἀποστολικῆς καθέδρας ὑ-
 πέγραψα.

Proiectus episcopus, & apostoli-
 cæ sedis legatus subscripsi.

Φίλιππος πρεσβύτερος, καὶ τῆς Ἀ-
 ποστολικῆς καθέδρας πρεσβυτέρης
 ὑπέγραψα.

Philippus presbyter, & apostoli-
 cæ sedis legatus subscripsi.

Ἐπέγραψαν δὲ καὶ ὅλοιποι πάντες.

Subscripserunt autem & reliqui
 omnes.

Exemplum relationis quam sancta Synodus ad piissimos imperatores de orientalibus transmisit.

Piissimis ac religiosissimis imperatoribus, Theodosio & Valentiniano, victoribus, triumphatoribus, semper Augustis, sancta synodus gratia Dei, vestraeque maiestatis nutu in Ephesiorum metropoli congregata.

QUAE quidem sanctae Synodo a vestra maiestate praescripta fuerant, ea iam finem convenientem fortita sunt; vestraeque pietati id indicauimus. Quin & apostolicam fidem, quam trecenti decem & octo patres Nicæ olim congregati exposuerunt, manifestam vestrae pietati exhibuimus, & Nestorium illi contraria sentientem a sacerdotali functione amouimus, & a licentia praedicandi suam impietatem. Quoniam vero pauci quidam Nestorio adherentes, doctrina illius iam ante deprauati, alios quoque criminibus obnoxios sibi adficiuerunt, adiuncto etiam ipsis reuerendissimo Ioanne episcopo Antiocheno, vel propter contentionis studium, vel propter humanam amicitiam; omnesque triginta tantum; prius quam de iis criminibus se expurgassent, de quibus quisque accusabatur, sese Synodum appellarunt; (quasi vero vestra pietas duas, & non vnam Synodum, quæ & euangelicam

ηγόρευον σωόδον· αἰς τῆς ὑμῶν δισεβείας δύο σωόδοις καλυβτάσις συκροτηθῶμαι, ἀλλ' οὐχὶ μέγα, ὀφείλουσαν πῶτε πιστὴν κρατῶναι πῶτε ἀγα-

ἰσον διαφοράς παρὰ τῆς ἁγίας σωόδου πρὸς τὸν δισεβέατος βασιλεῖς πρὸς τῶν ἀνατολικῶν.

ANNO
CHRISTI
431

τοῖς δισεβέατοις καὶ θεοφιλεστάτοις, Θεοδοσίῳ, καὶ Οὐαλεντινιδῶ, νικηταῖς, Ἰσπαιούχοις, ἀεὶ Αὐγούστοις, ἡ ἁγία σωόδοσ, ἡ χεῖρ θεοῦ, καὶ νόματι τῆς ὑμετέρου κράτους συναχθεῖσα ἐν τῇ Εφεσίῳ μητροπόλει.

ΤΑ μὲν προεσχεγμένα τῇ ἁγίᾳ σωόδῳ πρὸς τῆς ὑμετέρου κράτους καὶ εἰς πῆρας ἦχθη τὸ προσηκόν, καὶ τὸτο γνώριμον τῇ ὑμετέρῃ κατεστήσαμεν δισεβείᾳ· πῶτε ἀποστολικῶ πῆστιν, ἡ καὶ ὅτι τῆς Νικαίας τετακόσιοι δέκα καὶ ὀκτὼ συναχθέντες ἐξέδεικτο, φανεραὶ κατεστήσαμεν τῇ ὑμῶν δισεβείᾳ· καὶ ἐναντία ταύτῃ φρονήσαντα Νεστορίον καθεύουσαν τῆς ἱερατικῆς λειτουργίας τε καὶ παρρησίας τῆς κηρύττειν πῶτε ἐαυτῶν δισεβείαν. ὅτι δὲ ἕντες ὀλίγοι προδιαφθαρέντες πῶτε γνάμνω, καὶ ὑπὸ τῆς διδασκαλίας Νεστορίου, προσημείνδυντες ἀπὸ, καὶ τὸν ὑπὸ ἀγίασιν ὄντας μὲν ἐαυτῶν προσελάβοντο, προσημείνδυντες ἀπὸ καὶ τῆς δισεβείας του Ιωάννου Ἐπισκόπου Αντιοχείας, ἡ διὰ φιλονεικίαν, ἡ διὰ τῆς πρὸς ἀνθρώποις φιλίδου, ὅτι πάντες γνόμενοι τετακόσιον μόνον, πρὶν ἀπολογησάσθαι πρὸς ὧν ἕκαστος ἐνεκαλεῖτο πῆσιματων, ἐαυτῶν προσημείνδυντες ἀπὸ τῆς ὑμῶν δισεβείας δύο σωόδοις καλυβτάσις συκροτηθῶμαι, ἀλλ' οὐχὶ μέγα, ὀφείλουσαν πῶτε πιστὴν κρατῶναι πῶτε ἀγα-

ANNO CHRISTI 431.

γελικῶ, καὶ ἐδὴ τὰ διεφθαρμένα φρονουῶτας ἐκβάλλειν τὴν ἐκκλησιαστικὴν λειτουργίαν. ἀλλ' ὡς ἐφημερ, ὁ μνημονοῦντες πρὶν ἀπολογησαῖται πρὸς ὧν ἐνεκαλουῦτο, ὀλίγοι συκροτήσαντες ἐαυτοῦ, καὶ συλλήθησα τῆς ἀπονοίας προσλαβόντες ὁ ἄλλα βέβαιον ἑπισκοπον Ἰωάννην τῆς Ἀντιοχείας, καὶ αὐτὸν δεδεδικότα πρὸς τῆς βραδυνῆς διθυίας ὑποσχέιν, ὡς ἐμάθομεν ὑποθυλουῶτων ἱερῶν, ἐτόλμησαν ἐξωπάσης ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικῆς, καὶ κανόνων ἐκτός, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀγίας συνόδου, καὶ τῆς καθολικῆς ἐπιγελικῶν ἀγωνιστάτων ἁγιοπαισκόπων, Κυριλλου Φαιβῶ τῆς ἀγιοπάτου ἁγιοπαισκόπου, ἐπὶ γε μὴν καὶ τῆς θεοφιλεστάτου ἑπισκόπου Μένωνος, ἁγιοπαιστικῆν βλασφημίαν, ὡς ἐνόμισον, ὑβριν ἐχουσαν καὶ ἀμετρίαν, οὐτε κατηρησίαν πρὸς τὸν δεδεδυμένον, οὐτε κατηρησίαν ἀναμείναντες, οὐτε μὴν προσκαλεσάμενοι εἰς κρίσιν ἱερῶν ἀλλὰ πρὸς δικῆς καὶ ἁγιοπαιστικῆς πλὴν ὑβριν ταύτην ἁγιοπαιστικῆς ἐφθάρως, τῶ ὑμετέρο κατὰ ἀνεγκλίαν ἐτόλμησαν τὰ οὕτω παράλογα ὡς τῆς ὑμῶν ἀσεβείας ἀγνοούσης, ὅτι μία συνόδος ἢ τῆς οἰκουμένης ἐστὶ καὶ ἐκ αὐτῆς ἁγιοπαιστικῆς ὀλίγων συστροφῆ, καὶ ἐαυτοῦ διὰ φόβου ἁγιοπαιστικῆς ἀπορήξαι τῶν τῆς ἀγίας συνόδου. οὐδὲ γὰρ κατηγνώκότες πλάσματος πλὴν ὑβριν ἐτόλμησαν, ἀλλὰ πρὸς ὧν ἐνεκαλουῦτο, ἵσως ἀπολογίαν ἐκ ἐχόντες, καὶ ἐαυτοῦ ὄντας ὀλίγοις ἁγιοπαιστικῆς,

Concil. Tom. 5.

fidem confirmaret, & eos qui peruersa sentirent, ab ecclesiasticis ministeriis amoueret, conuenire iussisset) sed, vt diximus, pauci illi supradicti antequam rationem de iis, de quibus accusabantur, redderent, inter se cocuentes, infaniamque suam Ioannem reuerendissimum Antiochenae ecclesiae episcopum adiutorem adfiscientes (qui & ipse quoque propter constitutionem suam, sicut ex quorundam rumore accepimus, metuebat, ne reus ageretur;) praeter omnem ecclesiasticum ordinem, praeterque Canones, contra ecclesiasticam & sanctam Synodum, & contra caput sanctissimorum episcoporum hic congregatorum, Cyrillum scilicet sanctissimum Alexandriae archiepiscopum, & Memnonem episcopum Deo dilectissimum, blasphemiam depositionis contumeliam, vt existimant, in se continentem per audaciam protulerunt; cum nemo illos antea apud eos accusasset; neque accusatorem expectassent, nec ad iudicium vocassent: sed cum contumeliam hanc ante iudicium, & causae examinationem scripto comprehensam euomissent, rationi adeo dissentanea ad maiestatem vestram ausi sunt referre; quasi vero pietas vestra vnam tantum oecumenicam Synodum esse nesciret; neque paucorum criminoforum hominum factiosam coitionem, quique praenarum metu a sancta Synodo se distraxerint, synodi nomine appellari non posse intelligeret. Neque enim id contumeliam ausi sunt, postquam illos sceleris iam condemnassent: sed cum forsitan deesset, quo se, de quibus insimulabantur, purgarent, paucosque numero

LIII ij

se esse animaduenterent, veriti, ne conuicti poenam subirent, anteuertentes insolenter egerunt, illudque facere censuerunt, quod sese, si rei deprehenderentur, perpeffuros non dubitabant. At hoc veluti stolidum, ac rationi dissentaneum, visum est nobis despicientia dignum. Sed quia suam illam absurdissimam vesaniam ad maiestatem vsque vestram referre ausi sunt, idque quod contra leges & Canones, omnemque ecclesiasticum ordinem perpetrarunt, vestrae pietati significare veriti non sunt: propterea insanum illorum impetum amplius non dissimulauimus; verum Canonum formam iterum sequentes, reuerendissimum Antiochiaepiscopum Ioannem, qui vna cum aliis in praedictos (episcopos) tanta ausus fuit, accersiuimus. Neque enim illi, cum & pauci, & criminibus obnoxii essent, in tantam veccordiam procedere ausi essent, nisi reuerendissimi ecclesiae Antiochenae episcopi Ioannis temeritate confisi fuissent. Cum itaque conuenissemus, ac libelli a Cyrillo sanctissimo, Deoque dilectissimo archiepiscopo, & Memnone piissimo coepiscopo nobis oblati fuissent, memoratum Ioannem accersiuimus, quo vel nunc saltem querelam proferret, qua motus, in tantam contra primos sanctae Synodi contumeliam prolapsus esset. Atqui semel & iterum, & tertio itidem, vt causam diceret, accersitus (quod probabilem rationem non haberet, qua temeritatem suam tueri posset) Synodo se sistere detrectauit; militibus vero & armis domum, in qua diuersabatur, circumsepiens, neque sanctissimos episcopos a Sy-

δεδοικότες ως μέλλοισι μὲν εἰλέ-
 ραι τὸ ἑπιήμιον ὑποδέχεσθαι, πα-
 λαβόντες ἐθρασύαντο· καὶ τὸ αὐ-
 μισαν ποιεῖν, ὅπρ' ἤλπισαν ὑπομνή-
 μῳ τ' ἐλεεσον. ἀλλὰ τὸ αὐτοῖς
 ἔδοξεν ἡμῖν κατὰ φρονήσεως ἀξιον.
 Ἐπιήμια δὲ ἐμέλει τῶν ὑμετέρου κρά-
 τος ἀνεγκλίαν ἐπολιμήσαντι ἁλο-
 γωτάτων ἑαυτῶν ὑπόνοιαν, ἔτι πα-
 ρὰ θεσμοῖς, καὶ κανόνας, ἔτι παρὰ ἀκο-
 λουθίαν ἐκκλησιαστικῶν αὐτοῖς πε-
 πορημένον δηλώσαι τελομήκασιν τῆ
 ὑμετέρῃ δὲ σεβείᾳ, ἐκ ἐπιφροσύνης
 τ' ἀλογον ἐκείνων ὀρμηῶν· ἀλλ' ἐπιμε-
 νοὶ πάλιν τῶν τύπων τῶν κανόνων, πρε-
 σβεταλεσάμια τ' ἀλαβεῖσιν ἑπι-
 σκοπον Ἰωάννην, ὅτι τὸ πικροῦτα
 μὲν τῶν ἄλλων καὶ τῶν πορευομένων
 τελομηκότα. οὐδὲ γὰρ ἐπαρσησὶ ἐκεί-
 νοὶ παρὰ τῶν ὑπόνοιαν χωρή-
 σαι, ὅτι ὑπὸ αἰτίαν ὅπως ὀλίγοι, εἰ
 μὴ τῆν θρασυτητα τῶν ἀλαβεῖσιν ἑπι-
 σκόπου Ἰωάννην τ' ἀνυποτάκτων ἐπαρ-
 σασαν. σωμαχθέντες οὐκ ἡμεῖς, παρ-
 ούσων ἡμῖν λιβέλλων παρὰ τῶν ἀ-
 γιωπάτου καὶ θεοφιλεστάτου ἑργασ-
 τῶν Κυρίλλου, καὶ τῶν θεοφιλεστάτου
 σωμαεπισκόπου Μέμνονος, μετακλε-
 σάμια τ' ἡμῶν ἐπιφροσύνης θεοφι-
 λῶν Ἰωάννην, ὡς νῦν
 γοῦν πῶν πέμψαι εἰπεῖν, δι' ἡμῶν
 τῶν ὑβρεως ἐξώκειλε καὶ τῶν παρ-
 ὄντων τῆς ἀγίας συνόδου ὅς ἀπαξ, καὶ
 δεύτερον, καὶ τρίτον μετακληθεῖς, ὡς
 πῶν αἰτίαν εἰπεῖν, ὡς ἀγαθῶν μὲν
 ἐν τῆ συνόδῳ ἐκ λιβέλλῃ, ἐκ ἔχων
 εἰπεῖν ἀλογον ὑπονοίαν ὡν τελο-
 μηκε, σωμαπῶν δὲ ἐὼς ὅποιος παρ-
 φραξῆς τ' ἑαυτῶν οἰκίαν, οὐδὲ τῶν
 ὑποσελλομένων παρὰ τῶν ἀγίας συνό-

ANNO CHRISTI 431.

* μετακλε-
σάμια τῶν
αὐτῶν

ANNO CHRISTI 431.

δου ἀγιωτάτους Ἐπισκόπους ἐδέξατο, οὐδὲ ἀποκρίσεως τῆς δεούσης ἠξιώσε τὴν συναχθεῖσα ἀγιωτάτων σὺν ὁδόν. ὅθεν γρόντες αὐτὸν μὴ παρροῦντα δικαιολογίας, τὰ μὲν ἑσπ' αὐτῶν εἰκὴ καὶ μάλιστα Φλυαρηθέντα, καὶ παρὰ πᾶσαν τὴν τῶν κανόνων ἀκολουθίαν γεγραμμένα, κατὰ τὴν ἀγιωτάτου Σεχρηπισκόπου Κυρίλλου, καὶ κατὰ τὴν ὁμοθυμαδὸν συναποκρίσιν τοῦ ἡμῶν Μένωνος, ἀκυρὰ τε καὶ μάταια πάντα πεισιν εἶναι ἐδικαιώσαμεν. κείσοις γὰρ ἢ μεθ' ἐαυτῆς ἐκ ἔχουσα ἡ κανονικὸν οὐδὲ δικαιοῦ, λοιδορίας οὐδὲν ἔχει πλέον. οὕτως οὐκ ἀκανονίως αὐτὸν τε καὶ τὸν ἄμα αὐτῶν ἀτάκτως παρέστησαν, καὶ ἔξω παύσεως ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικῆς, ἀκωνότητος τεως εἶναι ἐδικαιώσαμεν, εἰρηξάμενοι αὐτῶν τὴν ἀλογίαν ἀπεξίαν, ἕως αὐτῶν ἐλθόντες, καὶ ὡς παρεπέτασαν ὁμολογήσονται τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ.

Τὰ γὰρ ἡμῶν τυπωθέντα ἀνακρίσεις ἔπι τὴν ὑμετέραν διέβησαν ἀνὴρ ἐκαμῆρ, δεόδηροι, ὥστε μὴ συνόδον κείνοισιν τὴν συστροφίαν τῶν ἑσπ' ἀπάσιν γεγραμμένων διὰ τὸ καὶ πάλιν ἔπι τῆς ἀγίας ἐκ μεγάλης συνόδου τῶν τετρακοσίων δεκά καὶ ὀκτώ ἔπι τῆς Νικαίας συνειλεγμένων, ἵνα οὕτως ἀποσῆται τῆς μεγάλης ἐκείνης συνόδου, δεδουκότας τὸ εἶναι αὐτῆς ἐπιτήμιον καὶ μήτε κριτικῶν συνόδων τούτων ἑσπ' ἡμετέρου καὶ ἐν ἀγίοις βασιλείως Κωνσταντίνου, δὲ καὶ κελυθῶναι δίκας ὑποχρεῖν, ὑπὸ ὧν ἀποσχίσαντες τὴν τῶν ἀγίων ἐκείνων Ἐπισκόπων συμφωνίαν ἡρνήσαντο, πονηρῶς, κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ

nodo missos suscepit, neque sanctissimam Synodum congregatam responso competenti dignatus est. Vnde cum animaduertemus, ipsum causæ suæ defensionem diffidere; quæ temere vaneque fuerant nugati, & contra omnem Canonum ordinem aduersus Cyrillum sanctissimum archiepiscopum, & aduersus Memnonem piissimum coepiscopum nostrum scripto mandauerant, ea irrita, & prorsus vana esse iudicauimus. Etenim iudicium, quod Canone & iustitia nulla ex parte nititur, aliud nihil est, nisi merum conuicium. Quamobrem cum & ipse, & reliqui quoque, quos secum habet, usque adeo illegitime inordinateque, & præter omnem ecclesiasticum stylum egerint, decreuimus eos tantisper excommunicationi subiacerere, (absurdam eorum temeritatem coercentes) donec comparentes, de his quæ temerarie & insolenter admiserunt, se purgent coram sancta Synodo.

Quæ igitur constituta sunt, ad vestram pietatem necessario perscripsimus; quam obnixè quoque rogamus, ne hominum criminibus obnoxiorum conuenticulum, synodus esse iudicetur. nam & olim in sancto & magno illo trecentorum decem & octo apud Nicæam congregatorum Concilio nonnulli reperti sunt, qui cum poenas ab illo irrogandas vererentur, se a sancta & magna illa Synodo separauerunt: nec tamen illi a magno & sancto imperatore Constantino Synodi loco habiti sunt: quin meritas quoque poenas subire iussi sunt, quod mala, sicut isti, etiam ipsi conscientia præditi, sese abiungentes, sanctorum illorum episcoporum cō-

senfum repudiarunt. Perabsurdum enim est, ducentorum & decem sanctorum episcoporum Synodo, quibus & vniuersa occidentalium sanctorum episcoporum multitudo, & per ipsos reliquus totus terrarum orbis consentit, triginta tantum numero sese opponere: quorum alii quidem iampridem depositi; alii etiam prauæ Celestii doctrinæ sectatores; quidam etiam, vt qui cum Nestorio sentiant, anathemati subditi sunt: verum iubeat, vt ea quæ a sancta & œcumenica Synodo ad pictatis præsidium contra Nestorium, impiamque eius doctrinam sancita sunt, vim suam obtineant, accedente ad robur eorum nutu & consensu pietatis vestræ.

Iuuenalis Hierosolymorum episcopus retuli.

Arcadius & Proiectus episcopi, & Philippus presbyter, apostolicæ sedis legati, retulimus. Subscriperunt autem reliqui omnes episcopi.

αὐτοὶ σπειδῆσθε κερημένοι ἄπονον γὰρ σωθῆναι διακοσίων δεκά ἑπισκόπων, οἷς καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τῆς διόσεως τῆς ἁγίων ἑπισκόπων σωτηρηθῆσθε, καὶ δι' αὐτῶν ἅπαν λαὸν τῆς οἰκουμένης, τελευτῶν μόνους ἀνημαχέσασθαι, ὧν ὁ μὲν ἤδη πάσαι καθηρημένοι πυχάνουσιν, ὁ δὲ καὶ τῆς Κελεσίου κακοδοξίας εἰσὶν, ὁ δὲ καὶ ἀνευσεματίσθαι ὡς τὰ Νεστορίου φρονήσαντες· ἀλλὰ κελύσαι, τὰ ὑπὸ τῆς οἰκουμένης καὶ ἁγίας συνόδου τετυπωμένα εἰς συγκρότησιν τῆς δισεθείας καὶ Νεστορίου, καὶ τῶ ἀσεβοῦς αὐτοῦ δόγματα, πλὴν ἰδίαν ἰσχὺν ἔχον, κερηθῆσθε τῆ ἑπιπέσει καὶ συγκαταθείσθε τῆς ὑμετέρας δισεθείας.

Ιουβενάλι ἑπισκόπος Ἱεροσολύμων ἀνέλεγε.

Ἀρκάδιος, καὶ Προϊέκος ἑπισκοποι, καὶ Φίλιππος πρεσβύτερος, πρεσβυτάι τῆς ἀποστολικῆς καθέδρας ἀνέλεγε. Ὑπέγραψαν δὲ καὶ ὁ λοιποὶ πάντες ἑπισκοποι.

* Exemplū epistolæ scriptæ a sancta Synodo ad Cælestinū vrbis Romæ archiepiscopum, qua ea omnia explicatur, quæ in ipsa sancta & magna Ephesina Synodo gesta sunt.
* Sanctissimo ac beatissimo comministro Cælestino, sancta & magna Synodus in Domino Sal.

* Relatio ad sanctissimum & piissimum comministrum Cælestinum.

* Sancta Synodus, quæ per Dei gratiam in Ephesiorum metropoli conuenit, Cælestino episcopo, in Domino salutem.

SANCTITATIS tuæ circa pietatem zelum, & circa fidei sinceritatem cura, nostri omnium saluatori Deo grata & placita, omni admiratione digna existit. Est enim hoc vobis adeo magnis

* Αναφορὰ πρὸς ἁγιωτάτω, καὶ θεοσεβεστάτω συλλειτουργῷ Κελεσίω.

* Ἡ ἁγία συνόδος, ἡ καὶ θεοῦ χάριν συναχθεῖσα ἐν τῇ Εφεσίῳ μητροπόλει, Κελεσίω ἑπισκόπῳ ἐκ κωλύει χεῖρην.

ΤΗΣ μὲν σῆς οσιότητος ὁ ἀεὶ πλὴν δισεθείαν (ἡ ἡσος, καὶ ἡ ἀεὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως τῶ πάντων ἡμῶν σωτηρίᾳ διαφίλητε καὶ ἀρεσκουσα φρονῆς, ἀξία παντὸς ἄλλον δαύματος· ἔδος γὰρ ὑμῖν τοῖς οὕτω

ANNO CHRISTI 431.

* In hoc loco scripta est epistola a sancta Synodo ad Cælestinum archiepiscopum Romæ, qua ea omnia explicatur, quæ in ipsa sancta & magna Ephesina Synodo gesta sunt.

ANNO CHRISTI 431.

μεγάλοις βίδοις μείν εἰς ἅπαντα, ἐ-
 ρσμά τε ἡσὶ ἐκκλησιῶν τὰς ἑαυτῶν
 ποιῆσαι αὐτοῦ. ἵνα ἡ ἐξελίξις ἅ-
 παντα εἰς γνώσιν τῆς οὐσιότητος ἀνε-
 νεχθῶναι τὰ παρὰ ἀκολληθῆσαν, ἀ-
 φορμῶν ἀναγκάως, ὅτι καὶ βέλῃον ἔ-
 πάντων ἡμῶν σωτήρος Χριστοῦ, καὶ καὶ
 δεσποσῶν τῶν βίσεβέστων καὶ φιλοχρί-
 σταν βασιλέων σωτήρηδων ἐν τῇ Ε-
 φείων μητροπόλει ἐκ πολλῶν καὶ δια-
 φόρων ἐπαρχιῶν, ὑπὲρ ἑξήκοντα διακο-
 σίαις ὄντες τῶν ἐπιθῶν ἐπίσκοποι. εἶ-
 τα τῶν βίσεβέστων δεσποσῶν τῶν φιλο-
 χρίσταν βασιλέων, δι' ὧν καὶ κεκλη-
 ῖθαι, καιρὸν ὀρεζόντων τῶν σωεδρίων
 τῶν ἀγίας σωόδου τῆς ἡμέρας τῆς ἀγίας
 πεντηκοστῆς ἀπάντων τῶν σωεδραμη-
 κότων, μάλιστα διὰ τὸ ἐκείδαι ταῖς
 τῶν βασιλέων συλλαβῆς, ὡς εἰ μή τις
 ἀπαντήσῃ καὶ τῶν ὀρεσμένων σωε-
 σμῶν, ἐκ ἀγαθῶν σωεδοῦν ἀπολιμ-
 πῶν, καὶ ἐστὶν ἀναπόλογος παρά τε
 θεῷ καὶ ἀνθρώποις, ὑπέστησεν ὁ ἀλαβέ-
 σετος Ἰωάννης ὁ τῆς Ἀντιοχείων ἐπί-
 σκοπος· οὐχ ὡς ἀπὸ γνώμης ἀπλῆς,
 ἀλλ' ἕδῃ τῶν διασημάτων τῶν καὶ τῶν ὀδι-
 ποείων ἐμποδῶν γυρομένου· ἀλλὰ
 κρύπτων μὲν βουλήν εἰς νοῦν τε, καὶ
 σκέψιν ἀπάδουα τῶν θεῶν, ἡ δὲ εἰς
 μακρὰν ἐλθὼν ἐδέξεν ἐν τῇ Εφε-
 σίων ὑπερέδῃθαι τῶν σωεδρίων
 καὶ τῶν ὀρεδῆσθαι ἡμέραν τῆς ἀγίας πεν-
 τηκοστῆς ἐφ' ὅλας δέκα καὶ ἕξ ἡμέρας·
 καὶ τοὶ πολλῶν ἐπισκόπων τε καὶ κλη-
 ρικῶν καὶ νόσω πεπεσμένων, καὶ
 πεθλιμμένων εἰς τὰ δαπανήματα,
 σῶν δὲ καὶ ὀξοδυσάντων τῶν βίου·
 καὶ ἡ, ὡς ὀρεῖ καὶ ἡ σὴ οὐσιότης,
 ὑβείς μᾶλλον καὶ τῆς ἀγίας σωό-
 δου τὸ δρῶμενον. ποσῶν τῶν ὑπὲρ-

in more positum, vt in omnibus
 celebres sitis, studiaque vestra ec-
 clesiarum firmamenta constitua-
 tis. Quia vero necesse est, vt om-
 nia quæ consecuta sunt, sanctita-
 tuæ significentur, non potui-
 mus non scribere, secundum om-
 nium nostrum saluatoris Christi
 voluntatem, piissimorumque, ac
 Christi amantium imperatorum
 sanctionem, ex multis variisque
 prouinciis episcopos supra ducentos
 in Ephesiorum metropoli nos
 conuenisse. Postea, cum pia Chri-
 sti amantium imperatorum edi-
 cta, per quæ fuimus euocati, tem-
 pus sanctæ Synodi confessui præ-
 scriberent diem sanctæ Penteco-
 stes, omnesque concurrissent, id-
 eo maxime, quod imperatorum
 literis expressum erat, si quis ad
 præstitutum terminum non ve-
 niret, eum mala conscientia deesse,
 & apud Deum & homines esse
 inexcusabilem; desideratus est re-
 uerendissimus Ioannes Antioche-
 norum episcopus; idq; non tam-
 quam animo simplici & candido,
 neque quod locorum interual-
 lum, quod transeundum erat, im-
 pedimento fuerit; sed quod con-
 silium cogitationemque Deo dis-
 plicientem mente occultaret; quam
 cogitationem non longo
 post tempore, posteaquam nimi-
 rum Ephesum venisset, palam fe-
 cit. Distulimus itaque confessum
 totos sexdecim dies post præfinitum
 sanctæ Pentecostes termi-
 num: quamuis multi episcopi &
 clerici & morbis premerentur, &
 sumptibus affligerentur, nonnul-
 li quoque e vita migrassent. Erat
 autem id quod agebatur, vt etiam
 sanctitas tua intelligit, nihil aliud,
 quam aduersus sanctam Syno-
 dum contumelia. Tanta enim di-

* εἰς νοῦν
 βουλήν τῆς

latione malitiose vsus est; cum ipsum anteuertent qui longe maiori viarum intercapedine distabant. Verumtamen post exactum sextumdecimum diem, e suorum episcoporum numero aduenerunt metropolitani duo, Alexander Apameæ, & alter Alexander Hierapolitanus. Cum autem de cunctatione reuerendissimi episcopi Ioannis quereremur, dixerunt illi non semel, sed sæpius: Mandauit nobis, vt pietati vestrae indicemus, ne Synodum prorogetis, si ipsum amplius tardare contigerit; sed potius quod opus est factum, id fiat. Cum hæc illi renuntiafissent, certoque constaret tam ex mora, quam ex iis quæ nuntiata fuerant ipsius nomine, cum detrectare confessum, vel quod amicitia, quæ ipsi cum Nestorio intercedebat, indulgeret; vel quod is ecclesiæ suæ fuit clericus; vel etiam, quod quorundam pro illo deprecationibus morem gereret: sancta Synodus in magna Ephesi ecclesia, quæ appellatur Maria, sessionem celebravit. Quoniam vero, cum vniuersi prompto alacrique animo venissent, solus Nestorius in eo confesso desiderabatur; sancta Synodus eum admonuit canonicè per episcopos prima, secunda, similiter & tertia citatione: ipse vero ædibus, in quibus diuerfabatur, frequenti milite vndique circumuallatis, ecclesiasticisque sanctionibus superbe contemptis, neque comparere, neque de impijs suis blasphemijs rationem voluit reddere. Lectæ proinde sunt literæ, quas sanctissimus, Deoque dilectissimus Alexandrinæ ecclesiæ episcopus Cyrillus ad eum scripserat: quas sancta Syno-

δος δυσρόπως ἐχρησάτο, καίτοι
Φθασάντων αὐτὸν ἔτι μακροτέρον
διασημάτων. ὁμῶς μὴ ἡμέραν ἐκ-
καιδεκάτιω παρ᾽ ἐδραμὸν ἕνες ἤν-
σω αὐτὸν Ἐπισκόπων, μήθ' ὁπολίτη
δύο, Ἀλέξανδρος Ἀπαμείας, καὶ Ἐπ-
ρος Ἀλέξανδρος Ἱεραπόλεως· εἶτα ἡ-
μῶν αἰρωμένων τὸ ἔσφίξιος βρα-
δος τῆς βίλαβεσάτου Ἐπισκόπου Ἰω-
άννου, ἔφασαν οὐχ ἄπαξ ἀλλὰ πλε-
σάκις, ὅτι ἐνετείλατο ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι
τῆς θεοσεβείας ὑμῶν, ὥστε εἰς ἄνοιαν αὐ-
τὸν καὶ ἐπὶ βραδύων, μὴ ὑπὲρ δεῖται ἢ
συνόδου, ποιῆσαι ἢ μᾶλλον ἀδελ-
φῶν ἀπαγγελλόντων, ἢ φανεροῦ
γερονότου διὰ τε τῆς βραδύων καὶ ἐκ
ἡμῶν αὐτῶν μιλυθέντων, ὅτι παρ-
αίτηται τὸ συνέδριον, ἢ τῆς Νεστορίου
φιλία χειρίζομενος, ἢ καὶ ὅτι κληρι-
κὸς γέρονε τῆς ἰσῶ αὐτὸν ἐκκλησίας,
ἢ καὶ τῆς ἑνῶν ὑπὲρ αὐτῶν παρακλησί-
σιν εἰκων, συνήδρυσεν ἢ ἀγία συνό-
δος ἐν τῇ μεγάλῃ τῇ καὶ τῶν Ἐφῶν
ἐκκλησία, τῇ Ἐπίκλιω Μαρία. ἐ-
πειδὴ δὲ πάντων παρ᾽ ἡμῶν συνδε-
δραμηκότων μόνος ἀπελιμπάνετο τῆς
συνεδρίου Νεστοριος, ἰσῶ ἐμνησεν ἢ
ἀγία συνόδος κανονικῶς αὐτὸν δι'
Ἐπισκόπων παρῶν, καὶ δευτέρῃ κλή-
σι, ὡσαύτως καὶ τρίτῃ ὃ δὲ στραπώ-
ταις Ἐπιφροῦσας τῶν αὐτῶν οἰκίῳ
ἀπενοήθη καὶ ἡμῶν τῆς ἐκκλησίας δε-
σιμῶν, καὶ ἐκ τῶν ἑαυτὸν ἐμφανῶν
καταστῆσαι, οὔτε μὴν λοπολοῖσασθαι
πᾶσι τῶν αἰουσιῶν αὐτῶν δυσφημιῶν.
λοιπὸν ἀνεγνώθη τὰ γράμματα ἢ
γραφέντα παρὸς αὐτὸν παρὰ τῆς ἀγί-
ατου καὶ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου
ἢ Ἀλεξάνδρου ἐκκλησίας Κυρίλλου· ἢ καὶ ἐδοκίμασεν ἢ ἀγία συνό-
δος

ANNO
CHRISTI
431.

* 1. 6. 7. 8. 9. 10.

δος ὁρθῶς καὶ ἀληθῶς ἔχον, καὶ κατὰ μη-
δὲνα ἕθρον ἀσύμφωνα εἶ) ταῖς θεο-
πιθέσεις γραφαῖς, * ἦγεν τῇ παραδο-
θείσῃ πίστι, καὶ ἐκτεθείσῃ ἐν τῇ μεγάλῃ
συνόδῳ πατρῶν τῶν ἁγίων πατέρων τῶν
ἐν Νικαίᾳ συνελθόντων κατὰ καιροῦ·
καὶ καὶ ἡ σὴ ὁσιότης ὁρθῶς ἔτο δοκι-
μάσασα ἐμῶν τύρην. ἀναγνωθεῖσης
ἡ καὶ τῆς ἐπιστολῆς Νεστορίου πρὸς
αὐτὸν γραφεῖσης (ὅ) μνημονώσεντα
ἀγιώτατον καὶ θεοσεβέστατον ἀδελφόν
ἡμῶν καὶ συλλειτουργόν Κύριλλον,
ἐδικαίωσεν ἡ ἀγία σύνοδος, διὰ ἧς
παντελῶς τῆς τε δόξολογικῆς καὶ βάπ-
τισμικῆς πίστεως εἶ) τὰ ἐν αὐτῇ δο-
γματῶν, πλείω ὅσων καὶ ἕξένω νο-
σοῦνται τῷ δυσφημίᾳ· ἀναγνωθει-
σάν ἡ ὁμοίως καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῶν
τῶν ἀσεβείων, ἐπὶ γὰρ καὶ τῆς γρα-
φεῖσης πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς παρὰ
τῆς ὁσιότητος, δι' ἧς ὁλόθως κατε-
κρίνετο ὡς δυσφημα γεγραμῶς, ὅ
αἰοσιότητος φωνῆς ταῖς ἰδίαις ὁμοί-
οιαις ἐνδεῖς, ἡ φωνὴ ὁμοίως ἐκτα δι-
καίᾳ καταπέσει κατὰ αὐτῶν· μάλι-
στα ὅτι τὸ σπουδαιότερον τῆς μετανοῆ-
σαι, ἡ μετανοῆσαι ἐφ' οἷς δεδυσφη-
μηκεν, ἐπὶ τῷ Κωνσταντινουπολιτῶν
ἔχον ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ε-
φεσίων μητροπόλει διαλέγεσθαι πρὸς
Ἰνασ τῶν ἁγίων μητροπολιτῶν ἐπισκό-
πων, ἀνδρῶν ἐκ ἀσῆμων, ἀλλ' ἑλλο-
γίμων ὅτι θεοσεβείων, ὁλοκλήρως τε
εἶπεν· ὅτι ἐγὼ τῷ διμύσῳ καὶ ἱερῶν
ναῶν θεῶν ἐκ ὁμολογῶν καὶ ἔπειτα δὲ
πρὸς τοῦτο εἶπε χαλεπώτερον.

Ὡς οὖν αἰοσίαν καὶ μαρωτά-
την αἵρεσιν, καὶ ἀνατρέπουσαν πλὴν
ἀσεβείων ἡμῶν θρησκείαν, καὶ
ὅλως ἐκ βάθρων τῆς μυστικῆς οἰκονομίας ἀφαρδοσαν, καὶ δὲ ἰομεν,
Concil. Tom. 5.

dus approbavit, vt recte inculpa-
teque exaratas, atque in nullo dif-
fentaneas diuinis scripturis, tradi-
tæ videlicet fidei & expositæ in
magna illa Synodo a sanctis patri-
bus, qui Nicææ Bithyniæ olim
conuenerunt : sicut tua quoque
sanctitas id recte probans testifi-
cata est. Postmodum lecta etiam
Nestorii epistola ad eumdem san-
ctissimum, Deoq; dilectissimum
fratrem & comministrum nostrum
Cyrillum scripta, censuit sancta
Synodus, dogmata, quæ in ea cõ-
tinebantur, ab euangelica & apo-
stolica fide omnino aliena esse ;
plurimæq; ac peregrinæ blasphem-
iæ morbo laborare. Lectis itid-
em impiissimis eiusdem exposi-
tionibus, & epistola præterea, quæ
tua sanctitas ad illum dederat, per
quam iure damnabatur, tam-
quam qui blasphema scripsisset,
impialque voces expositionibus
suis inseruisset; iusta sententiã de-
positionis in ipsum prolata est :
maxime vero cum tantum absc-
set vt resipisceret, vel de blasphe-
miis, quas cum Constantinopoli-
tanam ecclesiam adhuc obtine-
ret, profuderat, poenitentiam age-
ret, vt Ephesi quoque cum qui-
busdam sanctis metropolitanis e-
piscopis, viris sane illustribus, ma-
ximæque pietate & eruditione
præditis differens, ausus sit dicere :
Equidem bimestrem aut trime-
strem Deum non confiteor : alia-
que his multo deteriora dixit.

Hæresim igitur vt impiam ac
scelestissimam, quæque sanctissi-
mam nostram religionem euer-
teret, vniuersamque mysterii dif-
fensationem vel ab ipsis funda-
mētis dirueret, ad eum quem iam
M m m m

diximus modum demoliti sumus. Ceterum fieri certe non potuit, quin illi, qui Christum ex animo diligebant, & pro Domino zelabantur, multas experirentur difficultates. Etenim fore sperabamus, vt reuerendissimus Ioannes episcopus Antiochenus Synodi diligentiam & pietatem laudaret; tardamque Nestorii depositionem vitio fortasse nobis verteret. Verum hæc spes longe nos & omnino fefellit: secus enim euenit. Compertus est namque aduersarius & infensissimus tum sanctæ Synodo, tum rectæ ecclesiarum fidei, sicuti res ipsæ declarant. Nam simulatq; Ephesum ingressus est, antequam puluerem ex itinere contractum excussisset, antequam se veste exuisset, congregatis quibusdam, qui cum Nestorio simul recesserant, & blasphema verba in suum caput loquebantur, & gloriæ Christi tantumnon illudebant, ac veluti collecto collegio hominum circiter triginta numero, qui nomen habebant episcoporum (ex quibus alii erant extorres, otiosi, ecclesiisq; carentes: alii quoque ante multos annos ob graues culpas a suis metropolitanis depositi: cum ipsis etiam Pelagianis, & Celestianis, ac nonnulli de iis, qui ex Thessalia eiecti fuerunt;) rem ausus est impiam, qualem nemo ante illum ausus est vnumquam. Etenim priuatim scriptum quoddam confecit, depositionisq; nomen & contumeliam impexit sanctissimo ac religiosissimo Cyrillo Alexandrinorum episcopo, & pientissimo fratri nostro & comministro Memnoni Ephe-

ως ἤδη φθάσαντες εἰπομεν. ἀλλ' ἐκ
λῶ, ὡς εἶκοι, τῆς εἰς Χερσὸν ἀγάπης
τὸ γήσιον ἔχοντας, καὶ ζηλώσαντας
τῷ κυρίῳ, μὴ πολλῶν πειρασμῶν
πειρασμάτων. πρὸς ἐδοκίμαμεν γὰρ
τὸν ἀλαβέστατον τὸν Ἀντιοχείων ἐπι-
σκοπον Ἰωάννην πλὴν τε ἀκρίβειαν τῆς
σωόδου, καὶ τὴν ἀσέβειαν ἐπαρτέσαι, καὶ
τάχα ποὺ καὶ μέμψασθαι τὸ ἐπὶ τῇ
καταπέσει βραδέως. μεταπέθηκε δὲ
εἰς πᾶν τοῦτον πᾶν τὸ πρὸς ἐδοκίμα
ἡμῶν ἄρηται γὰρ ἐχθρὸς καὶ πολεμώ-
τατος τῇ τε ἀγία σωόδῳ, καὶ αὐτῇ τῇ
τῇ ὁρῆσι πῆσι τῶν ἐκκλησιῶν, ὡς αὐ-
τὰ μὲν ὡς τὰ πρὸς ἐδοκίμα. ἀμα τὸ γὰρ
εἰσηλθὼν εἰς τὴν Ἐφεσίῶν πόλιν, πρὶν
δοτοπλῶσασθαι πλὴν ἐν τῆς ὁδοποιίας
κόνιν, πρὶν δοτοδύσαι τὸ ἱμάτιον,
συναγαγὼν ἄνας τῶν τῶ Νεστορίῳ
συναποστασιῶντων, καὶ βλάσφημα
λαλοῦντων καὶ τῆς ἐαυτῶν κεφαλῆς,
καὶ μονοουχὶ κατὰ πύργων τῆς δό-
ξης τῆς Χερσὸς, καὶ συλλέξας ὡσαύτ
κολλήγιον ἐαυτῶν τελακοντῶν ποὺ
δριθμόν, ἀνθρώπων ἐπισκόπων ἐ-
χόντων ὄνομα, ὧν ὁ μὲν εἰσὶν δότο-
λιδες, ὁλοζόντες δὲ καὶ ἐκκλησίας
* μὴ ἔχοντες, ἕτεροι δὲ καὶ πρὸ πολλῶν
ἐπὶ τῇ θανάσι ἀπίαις κατηρημέ-
νοι δότο τῶν ἰδιῶν μητροπολιτῶν, σὺν
αὐτοῖς δὲ καὶ Πελαγίανοι, καὶ Κε-
λεσιανοί, καὶ τῶν δότο Θεσσαλίας ἐκ-
βελημῶν ἄνας, πρὸς ἅμα τετόλ-
μηκεν ἀνόσιον, ὃ μηδεὶς πώποτε τῶν
πρὸ αὐτῶν. * σὺν ἀπεί γὰρ καταμύ-
νας χερσίων, καὶ δὴ καταπέσει ὄνο-
μα καὶ ὑβελιν πρὸς τελεῖται τῶ
ἀγίῳ τῷ καὶ θεοσεβείῳ τῆς Ἀλε-
ξανδρείων ἐπισκόπῳ Κυρίλλῳ, καὶ
τῷ θεοσεβείῳ τῷ ἡμῶν ἀδελφῷ, καὶ συλλειτουργῷ, ἐπισκόπῳ Μένωνι τῷ τῆς

ANNO CHRISTI 47.

ANNO CHRISTI 431.

Εφεσίων, οὐδενὸς ἡμῶν εἰδότες, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ὑβελιδέντων ἐγνωκότων τὸ δρώμενον, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν τῶν τε τολμήκασιν· ἀλλ' ὡσπερ ἐκ ἀναγκαιότητος ἐπὶ τοῖσι τῆς θεοῦ, ὡς ἐκ ὄντων κανόνων ἐκκλησιαστικῶν, ἢ ὡς οὐ μελλόντων κινδυνεύειν αὐτῶν διὰ τὸ ἐπὶ τούτοις θράσος ὑβελίζουσι δὲ τῶν τῆς ἀκοινωνήσιας ὀνόματι καὶ πᾶσαν πλὴν σωοδῶν καὶ δὴ καὶ δημοσίᾳ χερσὶ ταῦτα ἐπιθέντες περὶ ἑστέσαν εἰς ἀνάγνωσιν τοῖς ἐθέλοις, τοῖς τῆς δεξιῆς τῶν τῶν παρρησιασθέντες, ἵνα πλὴν αὐτῶν ἀσέβειαν διατελοῦσι. καὶ οὐ μέγιστον γέροντα αὐτοῖς τὰ τολμήματα· ἀλλὰ τῶν καὶ τεταρσήκασιν, ὡς δράσαντες ἡ κανονικόν, καὶ εἰς ἀκοῆς τῶν ἐπιθεσάτων καὶ φιλοχρίτων βασιλέων ἀνεγκέιν τὰ τῶν.

Τούτων οὕτω γεροντότων, ὁ, τε ἀριώτατος καὶ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος τῆς Αλεξανδρείων Κύριλλος, καὶ μὲν ὁ θεοφιλέστατος τῆς Εφεσίων πόλεως ἐπίσκοπος Μέμνων, βιβλία σωθέντες, καὶ αἰμασάμμοι αὐτῶν τῶν ἀλαβέστατον ἐπίσκοπον Ἰωάννην, καὶ τῶν αὐτῶν ἐπιθράσαντες, περὶ τῶν ὁρκωτῶν ἡμῶν πλὴν ἀγίαν συνόδον μετὰ πέμψασαν κανονικῶς αὐτῶν τῶν Ἰωάννην, καὶ τῶν αὐτῶν, ὡς ἀπολογησάμενοι περὶ τῶν τολμήκασιν, καὶ εἰπὶ ἐγκαλεῖν ἔχουσιν, εἰ δύνανται, εἰπεῖν καὶ διελέγξασθαι ἐν τῶν γραφέντων αὐτῶν καὶ ταρρεπικῶν, μᾶλλον δὲ ὑβελιστικῶν χερσὶ, περὶ φασὶν ἔδειξαν ὅτι Ἀπολιναρισταί, καὶ Ἀρειανοὶ, καὶ Εὐνομιστοὶ εἰσι, καὶ διὰ τῶν καθήρωται

Concil. Tom. 5.

fiorum episcopo; idque nobis omnibus inficiis, imo ne ipsis quidem, qui iniuriam hanc perpessi sunt, quid ageretur, aut quam ob causam hoc ausi essent, intelligentibus: sed, perinde ac si Deus non indignetur ob ista, neque sint ecclesiastici Canones, neque futurum sit, ut propter hanc audaciam periculum subeant; excommunicationis nomine etiam uniuersæ Synodo contumeliam faciunt. Itaque hæc scripto etiam publico mandata proposuerunt legenda quibuslibet, theatri parietibus affigentes, ut suæ impietatis spectaculū exhiberent. Sed nondum his finibus constitit ipsorum audacia; sed præterea, quasi Canonicum quiddam gessissent, ad piissimorum Christianique amatium imperatorum aures talia deferre non dubitarunt.

His ita transactis, sanctissimus Deoque dilectissimus Cyrillus Alexandrinus episcopus, & piissimus Memnon Ephesiorum ciuitatis episcopus, libellos composuerunt, compositosque (Concilio) obtulerunt, quibus reuerentissimum Antiochenorū episcopum Ioannem, eiusque adiutores, ac in ea re gerenda locios accusabant, adiurantes sanctam nostram Synodum, ut ipsum Ioannē, eiusque administratos, canonicè (in iudicium) vocaret, ut rationem de illis redderent, quæ temere ausi fuerant, necnon si quam accusationem haberent, si possent, illam in medium afferrent, accusatosque conuincerent: quandoquidem in depositionis, aut verius contumeliæ charta ab ipsis exarata, causam inseruerant: Quoniam Apollinarista sunt, & Ariani, & Eunomiani, ac propterea a nobis de-

M m m ij

positi sunt. Cum itaq; ii, qui hanc ab illis contumeliam acceperant, instarent, necessitate adducti, in magna rursus ecclesia episcoporum (quorum numerus erat plurquam ducentorum) confesfu instituto, intra biduum semel, iterum, ac tertia quoque citatione ipsum Ioannem, & qui cum eo erant, ad Concilium vocauimus, vt illos, quos contumelia affecerant, reuincerent, & causas, ob quas depositionis chartam composuissent, in medium afferrent: verum illi venire non sunt ausi. Oportebat autem, si quidem predictos sanctos viros vt hæresis reos vere potuisset conuincere, ipsum venire, necnon crimen, quod assumens tamquam validum & certum, temerariam contra illos sententiam tulerat, verum esse palam ostendere. At praua conscientia præpeditus minime comparuit. Quod autem moliebatur, hoc erat. Putabat, si absurda illa, ac in primis illegitima contumelia irrita fieret, fore, vt simul iusta quoque sanctæ Synodi sententia contra hæreticum Nestorium lata euerteretur. Indignitate itaque rei merito commoti, eiusmodi in illum & in alios sententiam legitime proferre deliberauimus, cuiusmodi ipse tulerat illegitime contra eos, qui de nullo crimine condemnati fuerant. Verum, quo illius temeritatem longanimitate vinceremus, etiam si illam iustissime legitimeque subiuisset, pietatis tuæ iudicio hoc referuauius: interim illos excommunicationi subiicientes, omnique sacerdotali potestate exuentes, ita vt nullum suis sententiis lædere queant. Quomodo enim necessarium non erat, vt

παρ' ἡμῶν. ἐνιστεμῶν τῶν τῶν ἡμεῶν ὑβριν ὑπομηνύτων ἡμῶν ἐκείνων, πάλιν ἡμεῖς ἀναγκάως συνεδρῶσαντες ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ὑπὲρ τοῦ διακοσίου ἐπισκόπου ὄντος, μᾶλλον καὶ δυνάστεως, καὶ τελειότητος, ἐν ἡμετέρας διὰ τὴν κεκληκαμένη αὐτῶν τε Ἱωάννου καὶ τοῦ σω αὐτῶ εἰς τὸ σωδριον, ὡς διελέξαμεν ὑβρισηνοῖς, ἐδοτολογησαδαται, ἐ τὰς αἰτίας εἰπεῖν, ἐφ' αἷς τὸ τῆς κατωρίσεως συνέθηκον χερσὶν καὶ ἐκ ἐδαρσησαν ἐλθεῖν. ἐ δὲ αὐτῶν, ἐπὶ τῶν δληθῶς ἐλέγχαν ἡδυνάτο τοῖς μνημονουέντας ὁσίοις ἀνδρας, ὡς αἰρέτικοὺς ὄντας, καὶ ὑποκῆσαι, ἐ δειξαί τῶτο δληθῶς ὄν, ὃ καὶ λαβῶν ὡς ἰχυρὸν καὶ ἀμαφίβολον ἐκκλημα, τῶν παροπέτῃ ψήφον κατ' αὐτῶν ἐξελίκατο. δλλ' ὑποσαδροδ συνειδδτος οὐχ ὑπολήπισε. τὸ ἡ κατωκυβαλομδρον ἐκείνου ἡμῶν. ὡς δὲ τῶν, ὅτι τ' ἀτόπου τῶν τῶν καὶ ἐκνομα τῶν τῶν ὑβριεως λυομδρης, συνδρα τῶν τῶν καὶ ἡ δικαία ψήφος τῆς σωδου ἡ ἐξενεχθεῖσα κατ' τῶν αἰρέτικοδ Νεστορίου. ἀνακατήσαντες πίνων εἰκότως, ἐβουλοσάμθα μδρ * τὸ ἰστω κατ' αὐτῶ καὶ τῶν ἄλλων ψήφον ἐξενεκαῖν * ἐννόμως, ἡ αὐτῶς παροπέτῃ εἰνόμως κατ' τῶν ἐπ' οὐδενὶ κατηγνωσμένων ἐδετο. ὑπὲρ δὲ τῶν ἐκείνου παροπέτῃαν μακροθυμία νικῆσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστᾳ δικαίως αὐ ἐπιδεν αὐτῶ, ἐ ἐννόμως, πετηρήκαμεν τῆ κρείσε τῆς σῆς δεοσεβείας καὶ τῶτο τῶς αὐτῶν ἀκοινωνήτοις ποιήσαντες, καὶ ἀφελόντες αὐτῶν πᾶσαν ἐξουσίαν ἱερατικῶν, ὡς * μὴ διδάσκειν βλάπῆν δι' οἰκείων δοποφάσεων. τῶν τῶν οὕτως ἀγείως ἐ ἀπηνώς καὶ

ANNO
CHRISTI
431.

ἀκατονόως χωρεῖν εἰωθότας ἐπὶ τῷ
ἔπιθον δὲ καὶ πατρίαν τῶν περὶ
γμένων, πῶς ἐκ τῶν ἀδικημάτων καὶ ἐκ
ἐκόντως ἀφελέσθαι τῆς τῶν δυνάμεται
βλάβηθεν ὁμοίως;

Τοῖς μὲν οὖν ἀδελφοῖς ἡμῶν
καὶ συλλειτουργοῖς, Κυρίλλῳ τε τῷ
ἐπισκοπῶν, & Μένωνι, τοῖς παρὰ
αὐτῶν ὑπομεινάσιν ἕσθαι, καὶ κοι-
νωνικοὶ πάντες ἐσμὲν, καὶ μὴ τιμὴν ἐκεί-
νων ἀποπέσειν σωματικῶν ἡμεῶν
καὶ συλλειτουργῶν, κοινῇ πάντες τὰς
συνάξεις ἐπιτελέοντες ἀκωρώσαντες
ἐγράψαμεν τὰ ἐκείνων παύσια, ἀνί-
σχυρά τε & ἀδρόμη παντελῶς ἀποφῆ-
ναι. ἕσθαι ἡμῶν ἐπεὶ ἔτερον ἔδεν
ἡσ. ἀνδρες γὰρ τῶν τριήκοντα,
καὶ ὁ μὲν αἰρέσεως ἀπὸ τῶν κατεσι-
γμένοι, ὁ δὲ ἀπόλιδες & ἐκβεβλημέ-
νοι, ποῖον ἔχουσιν σὺν ὁδοῦ ἀποσπο-
ν; ἢ ποῖον ἔχουσιν σὺν ὁδοῦ ἀποσπο-
σης ὅτι ἀπάσης τῆς ὑπὸ ἑραμῶν; σὺν ἡ-
δρόσαν ἡμῶν & ὁ παρὰ τῶν ὁσιό-
τητος τῆς ἀπεσταλμένοι θεοσεβείας
τοῖς ἐπίσκοποι, Ἀρκάδιος, καὶ Προίε-
πος, & σὺν αὐτοῖς ὁ ἀλαβεστάτος πρε-
σβύτερος Φίλιππος, τῶν ἡμῶν ἀπο-
οισίαν δι' ἐαυτῶν χαρίζομενοι, καὶ τῆς
ἀποστολικῆς καὶ ἀδράς τῶν ἀνα-
πληροῦντες. ἀνακαταστάτω τῶν
ἀποσπορῶν ἐπὶ τοῖς γερῶν ἡμεῶν
ἢ σὺν ὁσιότητος. εἰ γὰρ δοθεῖν τοῖς ἐθέλουσιν
ἀδία καὶ τοῖς μείζονας ὑβρίζον θεόνους,
καὶ καθ' ὧν ἐκ ἔχουσιν ὁμοίαν, ἀρα-
νόμοις οὕτω & ἀκατονόως ἐκφείραν
ἡμῶν, μᾶλλον δὲ ὑβρίδας & τοῖς ὑπὸ
τῶν ἀσεβείας ποσοῦτοις ἀθλῶν ὑπομε-
μνηκόσιν, ὧν ἔνεκεν & νῦν ἡ ἀσεβεία
διὰ τῶν ὁσίων τῆς ὁσιότητος ἀνέλαμ-
ψεν, οἰχίσε) πρὸς ἐξάτω ἀτάξίαν

illos qui tanta insolentia & fe-
ritate, Canonumque contem-
ptu res adeo absurdas, & atrocif-
simas aggredi consueverunt, vel
inuitos nocendi potestate priua-
remus?

Fratribus itaque nostris &
comministris, Cyrillo episco-
po, & Memnoni, quos contume-
lia affecerunt, communicamus
omnes, & post temerariam illo-
rum sententiam vna cum ipsis sa-
cris operati sumus, & operamur,
communiter vniuersi synaxes ce-
lebrantes; ludicris illorum scripto
abrogatis, inualidisque ac pro-
fus infirmis pronuntiatis. nihil e-
nim aliud erant, quam mera con-
tumelia. Etenim viri numero tri-
ginta, quorum alii hæreseos ma-
cula sunt notati; alii extorres &
ciecti, qualem synodi faciem, aut
qualem vim haberent contra Sy-
nodum ex vniuerso, qui sub cælo
est, orbe collectam? Fuerunt enim
in confesso nostro & illi quoque,
qui a sanctitate tua missi sunt, piif-
fimi episcopi Arcadius & Proie-
ctus, & cum ipsis reuerendissimus
presbyter Philippus, qui sua præ-
sentia tuam nobis exhibuerunt,
apostolicæque sedis locum sup-
pleuerunt. Conuenientem pro-
inde sanctitas tua propter ea quæ
acta sunt, indignationem concipiat.
Nam si quibuslibet potestas
fiat maioribus sedibus contume-
liam inferendi, & in illos, in quos
nihil iuris habent, sententias pro-
nuntiandi vsque adeo iniquas, &
a Canonibus discrepantes, vel po-
tius contumelias, etiam in eos qui
tanta proprietate certamina susti-
nuerunt, & per quos nunc quo-
que, adiumento precum sanctita-
tis tuæ, pietas splendorem rece-
pit; in extremam confusionem

M m m m iij

res ecclesiasticæ dilabentur. Si vero, qui talia sunt ausi, competentimodo in ordinem redacti fuerint, sedabitur omnis tumultus, debitaque Canonibus reuerentia ab omnibus conseruabitur. Porro autem perlectis in sancta Synodo commentariis actorum in depositione impiorum Pelagianorum, & Celestianorum, Celestii, Pelagii, Iuliani, Perfidii, Flori, Marcellini, Orentii, & eadem cum illis sententium, quæ a pietate tua de ipsis decreta & constituta sunt, iudicauimus & nos ea solida firmaque permanere debere, & idem omnes tecum statuimus, eos pro depositis habentes. Vt autem omnia quæ gesta sunt, clare cognoscas, etiam commentarios misimus, & Synodi subscriptiones. Valere te, & nostri memorem esse, oramus Dominum, dilecte & desideratissime.

Cyrilli archiepiscopi Alexandrini in Ioannem episcopum Antiochenum schismaticum homilia Ephesi habita.

QUAE dilectionis in Christum vis sit, a diuina scriptura edocti sumus: nihilominus autem & ipse Saluator edocuit, dicens: *Qui me diligit, me sequatur; & ubi sum ego, illic & minister meus erit.* Oportet enim nos cum illo semper esse, & amare sequi Salvatore omnium nostrum Iesum Christum; nulloque modo ab eo separari. Hoc autem seruabimus, si quæ illius sunt, voluerimus. Hoc impleuit illustris iste & magnus sacerdotum chorus; de quibus valde merito dixerit quispiam,

Ioan. 11. v. 26.

τὰ τῆς ἐκκλησίας ἀσέβηματα. σωφρονισθέντων ἡ καὶ ὁν θεοσεβῆς ἕξον τ' ἑαυτὰ πολυμνηκότων, ἄρχιεπισκῶν δόρυκος, καὶ ἡ πρέπουσα τοῖς κανόσιν ἀδώς παρὰ πάντων σωθήσεται. ἀναγνωθέντων ἡ ἐν τῇ ἀγία συνόδῳ τ' ὑπομνημάτων τ' πεπερασμένων ἐπὶ τῇ καταιρέσει τ' ἀνοσίων Πελαγιανῶν, καὶ Κελεσιανῶν, Κελεσίου, Πελαγίου, Ιελιανοῦ, Περσίδου, Φλώρου, Μαρκελλίου, Ορεντίου, καὶ τὰ αὐτὰ τύποις φρονουμένων, ἐδικαιώσαμεν καὶ ἡμεῖς ἰσχυρὰ καὶ βέβαια μῦθον τὰ ἐπ' αὐτοῖς ὡρεσμένα ἄρα τῆς σῆς θεοσεβείας. Ἐσὺ μὲν πάντες ἐσμὲν, καθηρημένοι ἔχοντες αὐτοῖς. ὑπὸ δὲ ἀκριβοῦς διμαθίας ἀπάντων τῶν πεπερασμένων, ἀπετείλαμεν καὶ τὰ ὑπομνήματα, καὶ τὰς ὑπογραφὰς τῆς συνόδου. ἐβράδυσέ σε, καὶ μνησθῆναι ἡμῶν τῶν κλειῶν βιβλίων, ἀγαπητὴ καὶ ποθνήματα.

ΑΝΘΟ
ΣΗΛΗΤ
41.

Κυελλίου ἄρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἀντιοχείας ἄποστόλου.

ΤΗΣ εἰς θεὸν ἀγάπης τ' διώκων μιν ἄρα τῆς θείας διδασκαλίας ἡμεῖς ἔδεν ἡ ἴσον καὶ αὐτὸς ἡμεῖς ὁ σωτὴρ ἐδιδάξε, λέγων ὁ ἐμὲ ἀλαπίων, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω καὶ ὅπου εἰμι ἐγὼ, ἐκεῖ ἔστω ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔστω. δεῖ γὰρ ἡμεῖς αἰεὶ σιωπεῖναι, καὶ φιλεῖν ἀκολουθεῖν τῶν πάντων ἡμῶν σωτῆρι Χριστῷ, καὶ κατὰ μνημόνα ἕξον αὐτῶν κλειῶν καὶ ἐπὶ τῶν κλειῶν διαβουλεύσασθαι αὐτῶν. ἔτο πεπλήρωκεν ὁ λαμπερὸς οὗτος ἔμεγας τῶν ἱερέων χορὸς. περὶ ὧν ἀνὰ λέγοντο σφόδρα δικαίως,

* ἔστω
* ἐμὸς
* ἀλαπίων

ANNO
CHRISTI
431.

το δια της τῆς Προφήτου Φωνῆς· ἐκεῖ
ἐλαφοὶ σιωλήθησαν, καὶ εἶδον τὰ
πρόσωπα ἀλλήλων· ὁριθμῶ παρ-
ήλθον, καὶ μία αὐτῶν ἐκ ἀπόλετο· ἐ-
τέρα τὴν ἐτέρην ἐκ ἐζήτησαν, ὅτι κύ-
ριος ἐνετείλατο αὐταῖς, καὶ τὸ πνεῦμα
αὐτῶν σιγήσασθαι αὐταῖς· οὐ γὰρ κοινοδ
ἵνος ἕνεκα πειράματος, ἢ ὀπταίου
πυλῶν, ἢ τῆς νοσητῶν ἐλάφων γέρονεν
ἐνθάδε σιωδρομῆ· ἀλλ' ὁπῆ, καθε-
στῆ ἐκ κήπου καλῶ καὶ βιανθεσάτω,
Φημὶ δὴ τῆ τῆ σωτήρος ἡμῶν ἐκκλη-
σία, δένος καὶ περὶ ἀλεπος ὄφθη
δράκων, οὐ μίαν ἔχων ἀλλὰ πολλὰς
ἐν ἐνὶ σώματι κεφαλὰς, χρησιμω-
τάτη καὶ ἀναγκάσια γέρονεν ἢ τῆ
νοσητῶν ἐλάφων ἀδροισίς τε καὶ ἄρ-
οισία, ἵνα τῆς τῆς ἰσοβόλων σκαμόπ-
τος τὸ δεσποτικὸν ἀπαλλάξῃ χωρεῖον.
ἐκοῦν τὸ τῆς θεοῦ πνεῦμα σιωλήσ-
ασθαι αὐταῖς, καὶ ὁ κύριος ἐνετείλατο αὐ-
ταῖς. ἢ ὅτι ἐνετείλατο; ὅπου εἰμὶ ἐγὼ,
ἐκεῖ ἔστι ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔστω. ἐκοῦν,
πρὸς σὲ γὰρ μοι νῦν ὁ λόγος τῆ ὑψη-
λῶ καὶ πάντων ἀροντα τὴν ὄφρω,
ὅτι ἐκ τῆς ἀνατολικῶν ἤκοντα κλι-
μάτων· εἰ πάντες ἐσμέν ἡσπουρησὶ
τῆ σωτήρος Χριστοῦ, καὶ πεπεσμένθα
τὴν διακονίαν τῆς αὐτῆς κηρυγμα-
των, διὰ τὴν μὴ πάντες ἐσμέν ὑπουρ-
γοὶ μετ' αὐτῶ τῶ βούλεσθαι φρο-
νεῖν τὰ αὐτῶ; ἐπήρην, ὡς ὁρεῖς, ὁ πο-
λυκέφαλος δράκων τὴν ἀπόσι· ἔ-
βέβηλον κεφαλῶν, πῶς τῆ ἐκκλησίας
τέκνοις τῆς ἰδίας ἀνοσιότητος ἰὸν
ὀπταίου. ἔρχομαι κατ' αὐτῶ τὴν
πνεύματος ὀπορημώσας μάχα-
ραν· μάχομαι διὰ Χριστὸν τῶ ἐπ-
είω. διὰ τὴν μὴ συγκαίμεις καλῶς
* ποιεῖν ἐθέλοντι; διὰ τὴν μὴ συμπαρέσηκας καὶ αὐτῶς; βαλλέσθω ἄρα πάντων

quod prophetæ voce proditum
extat: Illic ceruæ obuiauerunt sibi, 1f. 34. v. 15.
& uiderunt alternos vultus: nu-
mero transferunt & una ipsarum
non perit: altera alteram non qua-
siuit; quia Dominus mandauit eis,
& spiritus illius congregauit eas.
Neque enim causa vulgaris cuius-
piam rei, vel fortasse terrenæ, hic
spiritualium ceruarum concursus
contigit: sed quoniam perin-
de ac in pulcro florentissimoque
horto, in ecclesia inquam Salua-
toris nostri, sæuus immanisque
draco apparuit, non vnum, sed
multa habens in vno corpore ca-
pita; saluberrima ac necessaria
instituta est hæc spiritualium cer-
uarum congregatio & præsentia,
vt agrum Dominicum a virulen-
tarum bestiarum feritate liberet.
Spiritus itaque Dei congregauit
eas, & Dominus mandauit eis.
Quid autem mandauit? Vbi sum
ego, illic & minister meus sit. Quã-
obrem (ad te enim mea nunc se
conuertit oratio, qui ex orienta-
libus regionibus veniens, sublimè
aduersus omnes supercilium eri-
gis) si omnes ministri sumus Chri-
sti Saluatoris omnium nostrum;
si prædicationum illius ministe-
rium nobis concreditum est, cur
non omnes cum illo ministri su-
mus, ea sentire volentes quæ ip-
sius sunt? Eredit, vt cernis, draco
multiceps profanum scelestum-
que caput, impietatis suæ vene-
num expuens in ecclesiæ filios:
occurro illi, gladium spiritus eua-
nginans: propter Christum aduer-
sus bestiam depugno. Cur cum
eo qui honeste laborare vult, non
collaboras? cur non & ipse simul
affistis? Feriatur cõmuni omnium

* ἀναγκά-
σιαν

* ἡσπουρησὶ
τῆ σωτή-
ρος

* ἐσμέν κατ'
αὐτῶ τῶ
βούλεσθαι

* ποιεῖν

Αποκ. 12.

Ioan. 12.

manu. Commune certamen hoc reputemus, vt etiam simul vincentes Saluatori gratias agamus, dicentes: Tu humiliasti sicut vulneratum, superbum; Tu confregisti capita draconis. Sed nos quidem Saluatoris sacerdotes veri, mysteriorumque illius dispensatores, eos infestissimorum hostium loco ducimus, qui contra illius gloriam obloquuntur: tu vero non ita. Vnde? Nam te candide non accedere, res ipsae coarguunt. Vides nos, veluti in bello, pulvere asperfos, e pugna adhuc stillare sudorem, animositate spiritali & consolatione opus habere; imo vero iam victores: tu vero interrim, qui in fratrum numerum relatus es, Christumque dominum tuum fateris, cum arma vna nobiscum induere deberes, aduersus veritatis dogmata arma moues? O rem inopinabilem! Pugnam non attigisti; certantibus non adfuisti; belli tempus tarditate aduentus tui declinasti; e longinquo viriliter decertantes spectasti: vidisti hostem prostratum; linguam blasphemam repressam, ac punitam; postea indoluisti; dic, quae so, quam ob causam? Ob id, quod Christus vicit? quod aduersarios debellauit? quod os loquentis magna obmutuit? quod cessauerit morbus, qui inter ecclesiae filios grassabatur? Sed fatius fuerat, viriliter agere nobiscum; illudque Dauidis voce prolatum dicere: Nonne qui oderunt te, Domine, oderam; et super inimicos tuos tabescebam? Perfecto odio oderam illos, inimici facti sunt mihi. &c. Verum tu horum nullam penitus rationem duxisti:

Pf. 88. v. 11. Pf. 73. v. 34.

Pf. 138. v. 21

τό μοι, και τὰ ἐξῆς. διὰ οὐδεὶς μὲν ὁλως παρὰ τῷ τῷ τῶν οὐδὲν

χρεὶ κοινὸν ἠγασάμεθα Ἐργάνα, ἵνα καὶ ὁμοδ νικῆσαντες αἰαφέσωμεν τὰς ἀχαριστίας τῶ σωτήρι, λέγοντες· σὺ ἐταπείνωσας ὡς τραυματῆαν ὑπὲρ ἠφρονον· σὺ σιωέθλασας τὰς κεφαλὰς τῶ δράκοντος. διὰ ἡμεῖς μὲν Ἐγνήσιοι τῶ σωτήρος ἱερουργῶν, Ἐτῶ αὐτῶ μυστηρίων οἰκονόμοι, πολεμωτάτοις ἠγροῦμεθα τῶ καταφλασῶντας τῶ δόξης αὐτῶ. σὺ ὃ οὐχ οὐτῶ ποθεν; ὅπ γδ ἔπεσέρχη γνήσιως, αὐτὰ σε διελίχῃ τὰ παρῶματα. ὁρῶς ἡμᾶς ὡς εὐ πολέμω κεκονιαμένοις, ἐπ καλασάροντας τῶ ἐκ τῶ μάχης ἰδρωτῶ, ἀψυχίας πνιμαλικῆς καὶ παρκαλήσεως δεομένων, μάλλον ὃ ἠδὲν νικηκότας· σὺ ὃ ὁ τεταγμένος εἰς ἀδελφοὶ, ὁ Χριστὸν δεασσῶν ὁπρησφόμενος, ὁ σιωπλιτῶν ὁφείλων, καὶ τῶ τῶ ἀληθείας δογμάτων τὰ ὅπλα κινεῖς; ὡ παρῶδός παρῶματα. ἐχ ἠψω τῶ μάχης, ἐ σὺν ἠθλασας τοῖς ἠθληκόσιν· ἐφυγες τῶ πολέμω καιρὸν τῶ τῶ ἐλδύσεως βραδύ, εἰσηκῆς μακρόθεν, περῶν τῶν ἀδριζομένων. εἶδες πεπληκότα τῶ ἐχθρὸν, ἀπονήσας καὶ κεκολασμένῳ τῶ δισφμον γλῶσσῶν, εἶτα ἐλυπήθης· εἶπέ μοι διὰ ποῖαν αἰπίδου; ὅπ νενίκηκεν ὁ Χριστός; ὅπ κεκράτηκε τῶ ἀδυσκόπων; ὅπ σεσίγηκε σῶμα λαλοῦντος μεγάλα; ὅπ πέπτωται νόσος τοῖς τῶς ἐκκλησίας ἐκαστασκήπισουσα τέκνοις; διὰ τῶ ἀμεινον ἀδριζεσθαι μὲν ἡμῶν, καὶ μὲν κακῶν λέγῃν τῶ διὰ φωνῆς τῶ Δαυὶδ· οὐχὶ τῶν μισουῶν σε, κῶρε, ἐμίσησα, καὶ ὅπ τῶν ἐχθρῶν σου ὄξεπκόμην; τέλει μισῶ ἐμίσω αὐτῶν, εἰς ἐχθροὶ ἐχθροντό μοι, και τὰ ἐξῆς. διὰ οὐδεὶς μὲν ὁλως παρὰ τῷ τῷ τῶν οὐδὲν

ANNO CHRISTI 431.

ἐκ τῶν ἐναντιῶν καὶ τοῦ ἐξ ἑσθῆος νε-
 νικηκότας, καὶ τοῖς λόγοις Φθόνου βέλεσι
 ὑψώσαντες ὁπληροῦντες, οἳ ἐδὴ μάλλον
 θαυμαζέσθαι παρά Θεοῦ. ἀλλὰ καὶ ἀν-
 τὶς πρὸς ἑστέρας σκληρῶς, ἐδὴν δεδιότες
 λέγουσιν· βέλη νηπιῶν ἐχρησίστησαν αἱ
 πληγαὶ αὐτῶν, καὶ ἐξηθένησαν ἐπὶ αὐ-
 τοῖς αἱ Γλώσσαι αὐτῶν. καὶ ὅπλα τοῖς
 ἐξωθεν σαυτῶν περὶ φρεσίνων καὶ
 στρατιῶν ὁπληροῦντες τῆς σωματικῆς
 κυρίας, ἀλλὰ ἡμῶν ὅπλα ἐσθαρμικά,
 ἀλλὰ διωπατὰ τῶν θεῶν, καὶ τὰ γέγρα-
 πται διωπατὰ τῆς πρὸς καὶ τὰς ἄλλων ὀχυ-
 ροματιῶν. ἡνναμοτέροις ὑπέσθαι τῶν
 ὁπλῶν Θεοῦ Χριστοῦ στρατιωτάς. ἐ-
 ρχοῖσι τὸ θυρεὸν τῆς πίστεως, τὸ τῆς ἀδελ-
 φίας ὄπλον, θυπέσι Χριστοῦ ἐρχοῖσι θω-
 ρακαὶ τῆς δικαιοσύνης, τῆς Χριστοῦ
 πνευματικῆς Φαλαγγί, τῆς μάχης τῆς πνευ-
 ματικῆς. ὡς καὶ ἐπὶ τῆς θρασύς καὶ θυ-
 νός, καὶ πολλῶν ἔχον τὸ ὑποπόδιον, καὶ
 κατὰ τὸν Δαυὶδ Γολιάθ βαρβαρικῶς
 ἀπονοίας καὶ ἀμαθίας καθ' ἡμῶν ἐξ-
 οκούμενος, ἀλλὰ νικήσας Χριστὸς νική-
 σης τὸ διὰ τῶν ἰδίων ὑπακοῦσῶν. πῶς νενί-
 κηκεν ὁ Δαυὶδ· πέντε λίθους ἔχων ἐν
 τῷ καδδῶ· λέιοι τῆς ἡσθῆος λίθοι καὶ ἑ-
 πολίω εἰς τὸν Χριστόν. ποῖον γὰρ ὅστις
 τὸ ἑσθῆος καδδῶν; ἡ ὁπληροῦντες ἐκ-
 κλησία, πολλοὺς ἔχουσα λίθους ἡμίους
 καὶ ἐκλεκτοὺς· περὶ ὧν καὶ περὶ τῆς
 φησὶ· λίθοι ἡμίμοι καὶ αἱ τοὺς κυλίοντες ἐπὶ
 τῆς γῆς. διὰ τούτων τῶν ἀγίων λίθων περὶ-
 ἔσθαι Χριστός. λέιοι τῆς ἡσθῆος λίθοι, ὡς
 ἐφω· ἡ τῶν λίθων λειότης τὸ ἀληθινόν
 ὑπαμνήσεται· ἀληθινόν γὰρ πῶς αἰεὶ τὸ
 λείον ἀνεπίλητος τῆς αἰετῆς ἀγίων ἡ πο-
 λιτεία. ἐκέν νικήσας Χριστός· καὶ ἰσχυ-
 ροῦσθαι, καὶ οὕτω νενίκηκε· καὶ
 ἀδίκησθαι ἐκ πανουργίας, ἐπεφθώσας
 Concil. Tom. 5.

e contrario vero, eos qui vicerunt,
 iaculo petis, & illos inuidentiæ tel-
 lis vulnerare conaris, quos potius
 admirari debueras. At quamuis
 ferociter nos impetas, nihil tamē
 exterriti dicimus: *Sagitta paruum-*
lorum facta sunt plaga eorum; &
infirmata sunt contra eos lingua eo-
rum. Licet externis armis te ipsum
 circummuniens, bellum aduersus
 Domini cœtum moliaris; *arma*
tamen nostra non sunt carnalia, sed
potentia Deo, vt scriptum est; po-
 tentia autem *ad munitionum de-*
structionem. Inuenies Christi mili-
 tes multo illis, qui apud te sunt,
 generosiores. Habent fidei scutum,
 hoc est Christum; habent iustitiæ
 thoracem, habent salutis galeam,
 spiritus gladium. Quare licet in-
 furgas terribilis & audax, multo-
 que cum fastu inuadas, & instar ia-
 ctabundi Goliath barbaricis fu-
 roribus & insolentiis intumescas;
 vincet tamen Christus: vincet au-
 tem per suos milites. Quomodo
 vicit Dauid: Erant autem lapides in
 pera habens. Erant autem lapides
 illi leues, idq; in typum Christi.
 Quæ est enim Christi pera: Quæ in
 terris est ecclesia, quæ multos pre-
 ciosos & selectos lapides cõtinet;
 de quibus propheta dicit: *Lapides*
preciosi & sancti voluntur in ter-
ra. Per hos sanctos lapides supera-
 bit Christus. Erant autem lapides,
 vt dixi, leues: leuitas vero ista la-
 pidum subindicat non posse capi.
 quod enim leue est, semper quo-
 dammodo apprehensionem fugit.
 Sanctorum autem conuersatio
 reprehensionem non est obnoxia.
 Vincet igitur Christus: & vt
 maxime vulnus infligere queas,
 adhuc ita vincet. Quod si per a-
 stutiam iniuriam feceris, nolens
 N n n n

* τῆς δικαιοσύνης

* σωματικῆς

* τῆς πνευματικῆς

* ἐπὶ τῆς γῆς

* ἀδίκησθαι

1. Reg. 17.

Zach. 9.

coronasti. Donatum est enim nobis a Christo, non solum ut in eum credamus, sed ut etiam pro illo patiamur. *Qui enim credit in illum, non iudicatur: qui vero non credit, iam iudicatus est.* Quoniam ipsum decet gloria, imperium, honor, & adoratio, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Ioan. 3. v. 18.

οὐχ ἐκόν. ἡμῶν δὲ ἐχαιεῖσθαι τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσθαι ὁ ὡς πισθίων εἰς αὐτὸν, οὐ κρίνεται ὁ ὡς μὴ πισθίων, ἤδη κέκριται. ὅτι αὐτὸς πρὸς πᾶσι δόξα, κράτος, τιμὴ, καὶ προσκύνησις νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τῶν αἰῶνων. ἀμήν.

ANNO CHRISTI 431.

ACTIO SEXTA.

ΠΡΑΞΙΣ ΕΚΤΗ.

POST consulatum dominorum nostrorum Flauii Theodosii XIII. & Flauii Valentiniani III. semper Augustorum, XI. Kal. Augusti, qui dies secundum Ægyptios est XXVIII. Epiphi, Synodo in Ephesiorum metropoli congregata iuxta sanctionem Dei amantissimorum principum nostrorum, ac residentibus in episcopali æde Memnonis, religiosissimis episcopis Cyrillo Alexandria, qui & Cælestini quoque sacratissimi Romanorum ecclesiæ archiepiscopi locum obtinebar, & Arcadio episcopo & legato, & Philippo presbytero & legato, ceterisque qui supra recensiti sunt secundum superiorem sessionem; Petrus presbyter Alexandria, & primicerius notariorum dixit: Sancta & magna vestra Synodus omnem habens prouidentiam rectæ apostolicæque fidei, & dogmatū veritatis, prospiciens quoque disciplinæ & ordini ecclesiarum, definitionem protulit, quam præ manibus habentes, si placet sanctitati vestræ, legemus. Sancta Synodus dixit: Prolata definitio a sancto hoc & vniuersali Concilio legatur, & actorum monumentis inferatur.

Table with 10 columns of dots, likely a placeholder for a list or index.